

for vietnam

nr2 1972 årg.7

pris kr.1,50

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

SOLIDARITET NORGE –
VIETNAM

1/2 million til PRR

*Solidaritet Norge - Vietnam,
Boks 71 Kjelsås, Oslo 4*

Postgiro

21 08 26

Innsamlings- aksjonens kontrollkomite

På et møte i Oslo 10/3 som Solkom tok initiativet til, møttes representanter for forskjellige faglige og politiske grupper og organisasjoner for å starte en innsamlingsaksjon til det vietnamesiske folkets frigjøringskamp.

En bredt sammensatt komite ble valgt for å kontrollere og planlegge innsamlingsaksjonen. Pengene vil bli sendt direkte til folkets regjering i Sor-Vietnam, PRR, gjennom informasjonsbyrået i Oslo. Det skal ikke stilles betingelser for hva pengene skal brukes til. Innsamlinga er et uttrykk for full støtte til den vietnamesiske frigjøringskampen på deres egne vilkår.

Et 20 talls tillitsmenn har underskrevet støtteannonsen i Oslo. Fagorganiserte har tatt initiativ til å spre innsamlingslister på

arbeidsplassene.

Rocke- og jazzgrupper, visesangere har støttet aksjonen ved å spille gratis på en konsert i Oslo.

Andre yrkesgrupper har begynt å diskutere hvordan de best kan støtte innsamlinga.

Den ansvarlige komiteen for innsamlinga fikk følgende sammensetning:

Vegard Holm, klubbformann v/ Refsum Bokbinderi.

Morten Grun, nestformann i klubben på Edvard Fett & Co.

Gert Nygårdshaug, Faglig Forfatterfront.

Egil Kapstad, musiker.

Jostein Gaarder, NKSF.

Morten Lid, FMK.

Representant for SF/SFs Ungdom.

Øystein Gjelsvik, Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Støtt aksjonen
»1/2 million til PRR»
SOLIDARITET NORGE-VIETNAM
POSTGIRO 21 08 26

Aksjons-oblaten (til høyre) er trykt i tre-fargers trykk. Andre trykksaker i forbindelse med aksjonen »1/2 million til PRR», se salgsliste side 23.

Vårens Vietnam-uke 7-15mai

Parolen for denne Vietnam-uka vil bli USA UT AV INDO-KINA. Samtidig skal vi styrke den konkrete solidariteten ved å samle inn en halv million til PRR under innsamlingsaksjonen **SOLIDARITET NORGE - VIETNAM**.

Kampen mot Saigon-quislingene i Norge vil bli intensivert og kommer til å bli sentral i Vietnam-uka. Dette er en konkretisering av parolen USA UT AV INDO-KINA. Kamp mot Saigon-juntaen betyr å svekke USAs viktigste aggresjonsredskap i Vietnam.

Vietnamesernes kamp er en rettferdig kamp. Dette begynner å bli åpenbart for de fleste. Likeså at USA driver historiens mest omfattende og barbariske folkemord i Indo-Kina. Bør ikke dette få konsekvenser for norsk utenrikspolitikk, bør ikke dette få konsekvenser for deg?

Norsk opinion har presset regjeringa til å opprette diplomatisk forbindelse med

Nord-Vietnam. Men samtidig opprettholdes kontakten med juntastyret i Saigon, de blir til og med styrket.

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble startet i 1965 som et organisert uttrykk for den harme som oppsto mot USAs krigføring i Indo-Kina. Organisasjonen har sett det som sin oppgave å mobilisere stadig større deler av det norske folk til konkret solidaritet med Vietnams folk. I dette arbeidet er det lagt vinn på å forstå årsakene til krigen for på den måten å kunne yte vårt ytterste.

Vi ser USA-imperialismen og de økonomiske lovene som driver den som årsaken. Derfor må den bekjempes på alle områder og særskilt i Indo-Kina. Solkoms hovedparoler er det konkrete uttrykk for dette:

1. USA ut av Indo-Kina.
2. Støtt Indo-Kinas folk på deres egne vilkår.
3. Bekjemp USA-imperialismen.
4. NATO ut av Norge.

Vietnam-ukene i 1971 ble de største til nå. Spredning av materiell og demonstrasjoner i et omfang vi ikke tidligere har opplevd. I dag er Solkom en landsomfattende organisasjon med FNL-grupper som er i stand til å mobilisere en stadig større del av den progressive Vietnam-opinionen til konkrete aksjoner.

Vietnam-uka våren 72 går av stabelen i mai, — 8.-15.

Utsiktene for å aktivisere og samle enda større deler av Vietnam-opinionen er store. USAs støttespillere og tilhengerskare er i tilbakegang. Derfor skal vi styrke Solkom som redskap i solidaritetskampen.

DELTA AKTIVT I VIETNAM-UKA.
SOLIDARITET NORGE - VIETNAM
1/2 million til PRR
SAIGON-JUNTAEN UT AV NORGE.
USA UT AV INDO-KINA.

for vietnam

Forsvar våre demokratiske rettigheter

Innhold:

Om V-uka og aksjonen.....	s. 2
Vietnameserne seirer med folkekrigens prinsipper.....	s. 4
PRR's fredsforslag.....	s. 6
Bygdøy-aksjonen.....	s. 8
Senterungdommen støtter PRR.....	s. 10
Fascistplate til salgs.....	s. 11
Anekdoter.....	s. 12
Besøk i en frigjort landsby.....	s. 14
Kulturhefte.....	s. 15
Kvinner i Vietnam.....	s. 16
»Green Berets».....	s. 17
Økonomisk imperialismen i Vietnam.....	s. 18
Mekanisert terror.....	s. 20
Salgsliste.....	s. 23
Gruppeoversikt.....	s. 24

FORSIDEN:

*Forsiden denne gang er motivet fra
den ene av de to V-ukeplakatene.
Se salgsliste side 23.*

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen
Redaksjonens adresse:
For Vietnam,
Boks 71 Kjelsås
Oslo 4

I For Vietnam nr. 4 i 1968 skrev vi: »Tendensen til å kriminalisere Vietnam-aktivistene blir tydeligere og tydeligere.» De må behandles på linje med ungdomsforbrytere, ble det antydnet av den gang kriminalsjef Lars L'Abbe-Lund (NÅ, april 1968).

Hans ord var heller uttrykk for det som allerede var praksis: Køller, hester og brutale politimetoder var blitt brukt høsten 1967, og 30–40 demonstranter tatt da de demonstrerte mot at Norge »returnerte» sine reservefly som USA kunne gjøre nytte av i Vietnam-krigen.

Under Vietnam-uka 1968 ble et demonstrasjonstog angrepet av en større politistyrke. Folk kjente igjen mønsteret fra krigens dager: lærstøvler, køller, hester og pisker. »Gestapo», ropte en fra tilskuerplass. Brutal framferd, arrestasjoner nok en gang.

Hva en lærte fra den gangen, var at fredlige demonstrasjoner ble gjenstand for myndighetenes avstumpede politiske dialog: køllenes språk var det eneste som fikk tale. Vi lærte at folk ikke fant seg i å bli forfulgt av myndighetene, og at opinionen kan mobiliseres til støtte for de som rammes av overgrepene. . . . Demonstrasjonene mot Kambodsja-invasjonen våren 1970 førte i USA til at nasjonalgarden skjøt ned og drepte fire studenter i Kent, Ohio under en fredsdemonstrasjon. . . . Vi husker alle NATO-øvelsen »Good-Heart» som var retta mot FNL-grupper, progressive skoler og arbeidsplasser. . . Og nå opplever vi at myndighetene slår til mot demonstranter mot quisingregimet i Saigon. I samme åndedrag bli lederne for progressive organisasjoner, deriblant formannen i Solidaritetskomiteen for Vietnam, enten arrestert eller truet med arrestasjon for å ha offentliggjort regjeringa Brattelis avslørende velkomsthilsen til Saigon-juntaen.

I stedet for å hilse denne avsløringen velkommen og rette kritikk til myndighetene, tilslører de fleste aviser sakas politiske kjerne og roper på lederplass at

myndighetene må gripe inn og stanse disse som skaper »kaos», »utøver sensur», »tyr til vold» og »truer demokratiet» for å få hevdet sine standpunkter. Morgenbladet, VG, NÅ, Aftenposten og Arbeiderbladet utgjør et samstemmig hylekor.

En kan saktens spørre om noe annet etter annen verdenskrig har skapt mer »kaos», vold og ulykke enn Vietnam-krigen. Det er imidlertid ukjente toner for det nevnte kor. Den norske regjeringa og høyrekreftene som gjennom sin støtte til det udemokratiske quisingregimet i Saigon bidrar til å forlenge, bør derfor være forsiktige med å rope på demokrati og fred. Blir ikke nettopp politivold mot fredelige demonstranter hyllet og forsvart av de reaksjonære og myndighetene? Når

vi og andre progressive som f. eks. Trondheim faglige Samorg. eller lokallag av Unge Venstre demonstrerer mot propaganda for folkemord (filmen »Green Berets»), blir vi beskyldt for å utøve sensur. Hadde det også vært galt å protestere mot Goebbels fascistpropaganda? Vi lar oss ikke skremme av politibrutalit og harde straffer. Vår sak er rettferdig, og egentlig er køller og fengsel et svakhetstegn — et tegn på at myndighetene har sluppet opp for politiske argumenter og tyr til voldens argumenter. Det eneste som vil skje er at nye hundrer og tusener får øynene opp og protesterer, reiser seg mot vold og forfølgelse og vil kreve frigivelse og rettferdighet.

Folket i Vietnam har vist vei. Det er bare en vei framover — urettferdig vold og forfølgelse vil bli stanset av folkets motstand.

Vi oppfordrer alle enkeltpersoner og organisasjoner som støtter solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk, om å ta klart avstand fra forfølgelsene og kriminaliseringen av progressive. Vår styrke er at vi er mange, at vi står for folkets frihet og rettferd og mot imperialismens og reaksjonæres vold og urett.

MYNDIGHETENE SKAL HINDRES I Å KNEBLE VIETNAMOPINIONEN!

Sveitsisk avis om For Vietnam

Vi overdriver ikke om vi innrømmer at »For Vietnam» ikke siteres alt for ofte i norske aviser. Men oppmuntrende nok har en avis i Sveits oppdaget oss — nemlig den sosialdemokratiske »Zürcher AZ». I utgaven 29. januar

opptar »For Vietnam»s intervju med Sven Öste (FV nr. 5/71) det meste av utenriksiden i »AZ». Riktignok presterer sveitserne å si at intervjuet er hentet fra »For Vietnam» — organ for de svenske FNL-gruppene, men rent bortsett fra denne misforståelsen er det bare positivt å si. Hovedsaka er det at gjengivelsen i »AZ» er et bidrag mot amerikanernes krigføring i Indo-Kina, og således tjener den kampen for de indokinesiske folkene seier som føres i alle land, men på ulike fronter.

Preis in Deutschland: 80 Pf.

Vietnameserne seirer med folkekrigens prinsipper

USA PÅ DEFENSIVEN

Det er ikke noe nytt at USA er på defensiven i Vietnam og de to andre indo-kinesiske landene.

Helt siden den store TET-offensiven i 1968 har amerikanernes militære seire blitt færre.

Generelt kan det sies at Nixon-doktrinen, som betyr vietnamiseringspolitikk og utvidelse av krigen, er en følge av de militære nederlag. Dess mer USA utvider krigen, dess mer taper de. Gradvis har amerikanerne mistet alt som heter initiativ til kamp. Siden 1968 har de hatt to store »bravournumre» som skulle gi dem seier. Invasjonene i Kambodsja og Laos. Det siste store nederlaget i Laos, våren 1971, var et knusende slag for USA og deres leide vietnamesiske hjelpere. Det er tydelig at det sitter igjen en slags lammelse og redsel for å kjempe, etter at de ble kastet ut fra vei 9 i Laos.

Nå er flyene alt amerikanerne og deres løpegutter har tilbake.

HVA SKJER NÅ?

Indo-Kina er inne i sin tørkeperiode. Tradisjonelt er det da de store kamper finner sted, — fra oktober til slutten av april. I Kambodsja ble tørkeperioden innledet med et kjempe-nederlag for Lon Nol og hans Saigon-allierte langs hovedveiene 4 og 6 inn til Phnom Pehn. Operasjonen Chenla II, som skulle sikre Lon Nol en avgjørende seier, viste i stedet at troppene hans klarer ingen ting. De kan bare sitte og håpe på amerikansk fly-støtte. I løpet av januar/februar i år har alle Saigon-styrker blitt trukket ut av Kambodsja. Thieu er nemlig redd for en ny Tet-offensiv og plasserer sine soldater rundt Saigon.

Situasjonen i Laos kan karakteriseres som framgang for Pathet Lao, tross enorm bombing fra USA-fly. Pathet Laos styrker har definitivt erobret og tilintetgjort den beryktede CIA-basen, Long Cheng på Kruksetletta i Nord-Laos. I sør har fjellområdet Bolonvenplataet blitt fullstendig frigjort i løpet av januar/februar i år. Blant annet provinshovedstaden Pakse kontrolleres nå av Pathet Lao.

Og det er på det rene at Vientiane er i en prekær stilling. Regjeringen der sitter en »venter» på angrep fra folkehæren.

De imperialistiske kreftene forsøker så godt de kan å mørklegge nyhets-sendingene fra Indo-Kina. De vil vi skal tro at det ikke skjer noe der.

Det siste forsøket var den amerikanske presidentens freds-prat som skulle ta oppmerksomheten bort fra opptrappingen av luft-krigen.

Dette er et ledd i amerikanernes planer: Fortsette krigen, øke terroren fra lufta, selv om USA militært sett er i en tapende stilling.

USA-lakeien Souvanna Phouma er spesielt redd for flyplassen sin og et stort ammunisjonslager.

Ifølge amerikansk presse står Vientiane for tur. Men det er umulig å si når Pathet Lao angriper, det kan skje når som helst. Imens sitter regjeringstroppene fast i Vientiane, de makter ikke å ta initiativet til offensiv kamp.

I Sør-Vietnam kan en si at situasjonen viser styrkeforholdet klart: USA har det håpløst.

Amerikanerne har en million leiesoldater og de har økt antallet fly. Likevel klarer de ikke å gjøre noe.

10år gammel soldat i Saigontroppene. Det sies han har drept to av »fiendens» kvinner.

Marionettene er totalt demoralisert og nekter å kjempe. Siden nederlaget i Laos i fjor, har den militære ledelsen i Saigon sittet og vridt sine hender og vært meget bekymret. De »venter» på angrep. De er nervøse, rett og slett handlingslammet, — og klarer ikke sette i gang noe som helst. Ikke engang »pasifiseringsprogrammet» klarer de å gjennomføre. I februar har FNL satt i gang ca. 10 angrep i Sør-Vietnam, rundt Da Nang, en provinshovedstad med stor USA-base oppe i nord. Dette kan ses bare som en »forrett», — FNL brukte bare geriljastyrker, ikke regulære tropper.

Det samme skjer i Mekong-deltaet. FNL bruker foreløpig bare geriljastyrker.

Marionettene og USA svarer ikke på disse angrepene. De tar ikke noe initiativ til å gå ut og forebygge angrep.

STYRKEFORHOLDET MILITÆRT

Generelt: Hele Indo-Kinas front viser hvor desperat situasjonen er for USA.

Spesielt: I Sør-Vietnam finnes det *en million* regjeringstropper og masse fly som ikke klarer å gjøre noe. Dette viser framfor alt svakheten i »vietnamiseringspolitikken». Saigon-regimet klarer ikke å kjempe uten amerikanske bakkestyrker. Den defensive holdningen til USA/Thieu-juntaen er som nevnt ikke ny. Men selve taktikken er ny: Saigon-soldatene sitter pal og lytter til rykter om angrep. De går *aldri* ut for å forebygge angrep fra FNL. I stedet ber de USA om fly-støtte.

Vi kan tenke oss to områder A og B. I A sitter Saigon-tropper og vet at FNL vil angripe fra B. Likevel melder de ikke *rød beredskap* som betyr angrep. Nei, de sitter konstant i *gul beredskap*, som betyr vent og se.

Dette betyr to ting:

1. USA/marionettens stilling er svak.
2. FNL står meget sterkt, har fullstendig initiativet, og kan angripe når og hvor de vil.

I dag holder Saigon-troppene seg innenfor de såkalte »strategiske landsbyene» de tidligere har klart å »pasifisere». De styrker sin stilling her, og forsøker seg ikke på noe mer. I disse »strategiske landsbyene» er det framfor alt viktig med politisk kamp for FNL. Dersom FNL skulle angripe militært, ville det ramme

Fra fronten i Laos : Saigon-soldater på flukt

sivilbefolkningen, og det vil ikke FNL risikere.

HVA VIL SKJE FRAMOVER?

Dersom det kommer et stort angrep, vil ikke USA/Saigon-juntaen ha muligheter for å klare det.

Et slikt angrep vil skje *koordinert og samordnet* over hele Indo-Kina. De tre folkehærene vil alltid slå til i takt med hverandre, slik som vi delvis så det under Laos-invasjonen. FNL er klar over at USA vil sette i verk flyangrep. Men i framtida vil heller ikke fly spille så stor rolle.

Det vietnamesiske folket er ikke redde for den såkalte elektroniske krigen. Viet-

nameserne mener vestlige observatører overdriver de fjernstyrte rakettenes slagkraft.

Siden luftkrigens høydepunkt i 1967 over Nord-Vietnam, er det klart at luftvernet og teknikken i Vietnam har forbedret seg. Vietnameserne har hatt *fire* år på å lære seg alt om bomber og fjernstyrt krig.

Vi skal huske på en ting: Vietnameserne fører en folkekrig, den elektroniske krigen nytter ikke.

Det vil i lengden være folket som bestemmer, ikke hva slags våpen som anvendes.

Det eneste USA oppnår ved luftangrep er å begå enda flere forbrytelser, utvide folkemordet.

USA HAR TAPT

1/2 million soldater og sin sjuende flåte har USA blitt tvunget til å trekke ut. Vietnameserne vil gjerne gi amerikanerne sjansen til en ærlig vei ut. Gjennom forhandlingene i Paris. Ved en slik løsning vil USA unngå å tape for mye ansikt.

Men USA vil ikke forhandle.

Derfor har vietnameserne andre midler. De vil vinne en militær seier på slagmarka, under ledelse av FNL og med folkekrigens prinsipper.

Melvins aller siste....

I FV 5 fra i fjor, hadde vi en liten sak: Melvins siste... (Melvin er USAs forsvarsminister med etternavn Laird).

I dette nummer bringer vi «Melvins aller, aller siste», som et lite apropos til analysen av den militære situasjonen i Indo-Kina.

Enhver som leser analysen får dømme selv, — vi i FV-red sitter og lurar på hvor mye som skal til før enkelte personer innrømmer at de har tapt. Eller hvor langt enkelte personer går, før de skjønner at de farer med vrøvl.

Sitat Melvin: «USA vil ikke sende styrker tilbake til Vietnam selv om det skulle oppstå en uforutsett krisesituasjon... suksessen med president Nixons vietnamiseringsprogram gjør et slikt tiltak unødvendig.» Og samtidig med presidentens «fredsforslag» erklærer forsvarsministeren: «USA vil ta i bruk *alle nødvendige* midler for å gjennomføre vietnamiseringspolitikken.»

Han truet også med å gjøre «passende» bruk av luftstyrkene. Vi bare spør: Hvor langt ned ligger fredsvilja begravd?

PRRs freds- forslag det eneste riktige

Herr Nixon brukte store ord den 26. januar.

Han startet sin fredsoffensiv med en tale til det amerikanske folket, og beskriver sin åtte-punkts fredsplan som »vidt-trekkende», »skal gjøre slutt på krigen nå» og »skape varig fred i Indo-Kina».

Både talen og fredsplanen var tydelig beregnet på det hjemlige publikum, — begge deler var ladet med valg-propaganda. Dette skulle være Nixons fredsvennlige »alibi».

REAKSJONENE

De første dagene etter »fredsbomben»

brakte en del forvirrete reaksjoner. Fra mange kanter i verden kom det opprop om »nytt fredshåp i Vietnam», »Nixons store innrømmelser», »positive bifall hjemme i USA», ja til og med den kritiske presidentkandidat, demokraten Edmund Muskie, hilste »fredsplanen» velkommen.

Men to steder i verden holdt folk hodene klare:

Ved forhandlingsbordet i Paris, og på slagmarken i Indo-Kina. Det er ikke vanskelig for folk som har vært i krig i snart 30 år, å se at USAs sanne hensikter ikke går fram av programmerklæringen, men av de millioner av tonn med bomber som blir sluppet ned over indo-kinesisk område, samtidig som presidenten logrer for opinionen.

Nixons plan blir klart avvist som et klossete knep. Han stiller »visse betingelser» for tilbaketrekningen av styrker, hvilket bare betyr at han vil de indo-kinesiske folkene skal legge ned våpnene og stoppe sin folkekrig mot amerikanerne. Dette er latterlig. Amerikanerne har ingen rett til å foreslå verken det ene eller det andre som betingelser.

OPINIONEN SUMMER SEG

Etter å ha pustet frisk luft inn i lungene og fyllet pennen med nytt blekk, bringer pressen verden over nye tolkninger: Aftenposten: »Nixons initiativ fører neppe til snarlig fred», New York Times: »Nixon behandler Vietnamproblemet som et spørsmål i valgsaken... han klarer ikke å overbevise den vietnamesiske frigjøringsfronten, Nord-Vietnam eller folkene på slagmarka... Og det er på slagmarka fred må skapes...»

Og presidentkandidat Muskie står fram som den skarpeste kritiker av »fredsforslaget»: et nytt forsøk på å vinne ved forhandlingsbordet det vi ikke kan vinne på slagmarka...dømmer mange flere

amerikanere til å kjempe og dø i denne umoralske krigen». Han foreslår det president Nixon ikke ville: »Fastsette en dato da vi vil trekke ut hver eneste soldat fra alle tre våpengrener.»

BAKGRUNNEN FOR »FREDSFORSLAGET»

I mer enn ti år har USA-imperialistene ført aggressiv angrepskrig i Sør-Vietnam. Men de har blitt møtt med massiv og uslæelig motstand fra hele det sør-vietnamesiske folket.

I de siste tre åra, med Nixon i ledelsen, har USA-imperialistene bedrevet en ny politikk: *Nixondoktrinen*. De har forsøkt å gjøre Sør-Vietnam til en ny type koloni og militærbase for USA. Nixon har blitt tvunget til å trekke ut store deler av de amerikanske bakketroppene. Men det betyr ikke fred eller slutt på krigen.

Det betyr å »vietnamisere» den, i overensstemmelse med Nixon-doktrinen.

Konkret: La vietnamesere bekjempe sine egne landsmenn, la thailandske leietropper kjempe i Laos, — dvs. skifte farge på likene.

På denne måten kunne USA fortsatt styre sin blodige krig, og unngå å bli kritisert for tap av amerikanske liv. Samtidig klynger de seg til van Thieu, som deres fremste redskap til å gjennomføre den brutale pasifiseringa: konsentrasjonsleire, »tigerbur», hele landsbyer utslettet. I skrivende stund blir millioner av folk fra de nordligste provinsene i Sør-Vietnam pisket fra sine hjem til konsentrasjonsleire i Nam Bo. Og nå har altså president Nixon avslørt sine valglofter. Det er slutten på hans valgperiode, han saboterer fredsforhandlingene og han står elendig militært sett.

PRRs RIKTIGE ANALYSE

Nixons plan sier følgende: Full ameri-

FNL vinner på slagmarka — USA forsøker å vinne det igjen ved forhandlingsbordet

Vietnam-veteraner vil ha fred og protesterer heftig mot Nixons forhalinger

kansk tilbaketrekning innen seks måneder, gjensidig løslatelse av alle krigsfanger, våpenhvile og nyvalg i Sør-Vietnam. Thieu skal gå av en måned før valgene.

Presidenten sier selv at han vil bruke alle midler til å få slutt på krigen, alt unntatt kapitulasjon!

Nixons plan betyr følgende:

Å trekke tilbake tropper uten å sette en fast, bestemt dato, er presis det samme som å fortsette en militær okkupasjon av Sør-Vietnam.

Nixon ønsker å få tilbake krigsfangene samtidig som den amerikanske luftkrigen fortsetter.

Planen forplikter *ikke* USA til å styrte van Thieu *eller* oppgi vietnamiseringsprogrammet.

Nixon vil ha våpenhvile med Thieu ved makten. Og Thieu skal forbli ved makten inntil en måned før de nye valgene i Sør-Vietnam. Thieu har selv tilbudt seg å gå av, mens et forretningsministerium styrer. Thieu vet at hans administrasjon og terrorapparat vil bestå intakt, betalt og støttet av USA.

Så skal valgene holdes, under »internasjonal» kontroll, og FNL har fått et generøst tilbud om å delta. Det er tydelig at Nixon tenker seg et valg på linje med den store valgfarsen i fjor høst, der Thieu var eneste kandidat og fascistisk terror bestemte valgets utfall.

Hvordan skulle et land, et folk — som har kjempet i snart 30 år — hvordan skulle FNL, den nasjonale frigjøringsfronten, som har ledet kampen i ti år, — kunne godta en slik »fredsplan», som åpenbart ikke har andre siktemål enn fortsatt å beholde Sør-Vietnam som en koloni?

Og attpåtil en »fredsplan» med betingelser stilt av den angripende part!

Fordi USA nå er totalt på defensiven, de har ikke lenger utsikter til noen militær seier, forsøker de å lure vietnameserne og de andre indo-kinesiske folkene til å legge ned våpnene — i løvens hule, dvs. mens Thieu ennå sitter på tronen.

HOVEDPUNKTENE

PRR har sett seg nødt til å forklare de to viktigste punktene i sitt sju-punktsforslag for fred, på nytt og med visse presiseringer, for amerikanerne, — som enten ikke har forstått noe, eller ikke villet høre.

1. USA må umiddelbart stoppe luftkrigen og alle militære aktiviteter i Vietnam.

Det er på slagmarka at fred må skapes....

USA må sette en fast dato for den fullstendige tilbaketrekning av *alle* tropper, rådgivere, militærpersonell, våpen og krigsmateriell og fremmede leietropper, — uten å stille noen betingelser. På denne datoen vil alle krigsfanger og fengslede sivile bli løslatt.

2. USA må respektere Vietnams selvbestemmelsesrett.

I sitt opprinnelige fredsforslag krevde PRR bare at »USA skulle slutte å støtte Thieu». Nå er kravet at *Thieu skal gå av umiddelbart*. Og folket skal garanteres demokratiske rettigheter i overensstemmelse med Geneveavtalen fra 1954.

Vi kan bare slå fast at PRRs sjupunktsforslag for fred er den eneste mulige og rettferdige utvei for fred i Vietnam.

IMPERIALISTER ER IKKE Å STOLE PÅ

12 ganger siden august 1969 har Henry Kissinger reist hemmelig til Paris for å treffe de nord-vietnamske delegatene.

Dette er blitt blåst stort opp av pressen. Men det er visse ting pressen ikke sier:

1. *Nixon selv* ba om å få disse møtene. Hvilket viser hans forsøk på å splitte de tre indo-kinesiske folkene. *Nixon vil forhandle om hele Indo-Kina med bare en av partene, nemlig DRV!*

2. Delegatene fra DRV foreslo full offentliggjørelse av disse møtene. Det ville ikke Nixon og Kissinger gå med på. Men, når det passer Nixon å slenge dette i ansiktet på verdensopinionen, så gjør han det, — uten å spørre eller si noe som helst til den andre møte-deltaker.

Presidenten og hans nærmeste håndlangere har i sannhet avslørt seg som ekte imperialister. De har vist at de ikke er det minste interessert i å få en varig og rettferdig fred, bare å mele sin egen kake så godt de kan foran valget i USA.

Bygdøy-aksjonen:

Køller mot fredelige demonstranter

Mandag 14. februar toget 500 anti-imperialister opp foran Saigon-legasjonens kontor på Bygdøy. De vietnamesiske quislingene hadde tatt inn i direktør Groths bolig, som ifølge en gammel avtale mellom Groth og Utenriksdepartementet kan disponeres som diplomatbolig.

Demonstrasjonen forløp fullstendig fredelig og disiplinert fra demonstrantenes side. FNL-flagget ble satt opp på veggen, dessuten transparenter som krevde quislingene ut av Norge. Det ble hele tida sunget vietnamesiske sanger og solidaritetssanger laget i Norge. Diktopplesinga og appellene understreket hele tida alvorret i Indo-Kina-krigen og hva Saigon-legasjonen betyr i forhold til denne krigen.

Det tok ca. et kvarter før politiet viste seg. Over megafon fra demonstrantene ble det understreket at dette var en fredelig markering som skulle vare 2 timer. Markeringa fortsatte med flere appeller, dikt og sanger. Direktør Groth uttalte til Dagbladet at demonstrantene opptrådte meget disiplinert, først når politiet gikk til aksjon ble det ille. Denne uttalelsen kan bare bekreftes og forsterkes. Hele tida samlet det seg bare fler og fler politi nede på gata. Tilskuerne som hadde kommet til fikk over megafon greie på hvilken hensikt demonstrasjonen hadde. Det ble understreket at kampen mot Saigon-legasjonen ville fortsette.

DUMPE KOLLESLAG

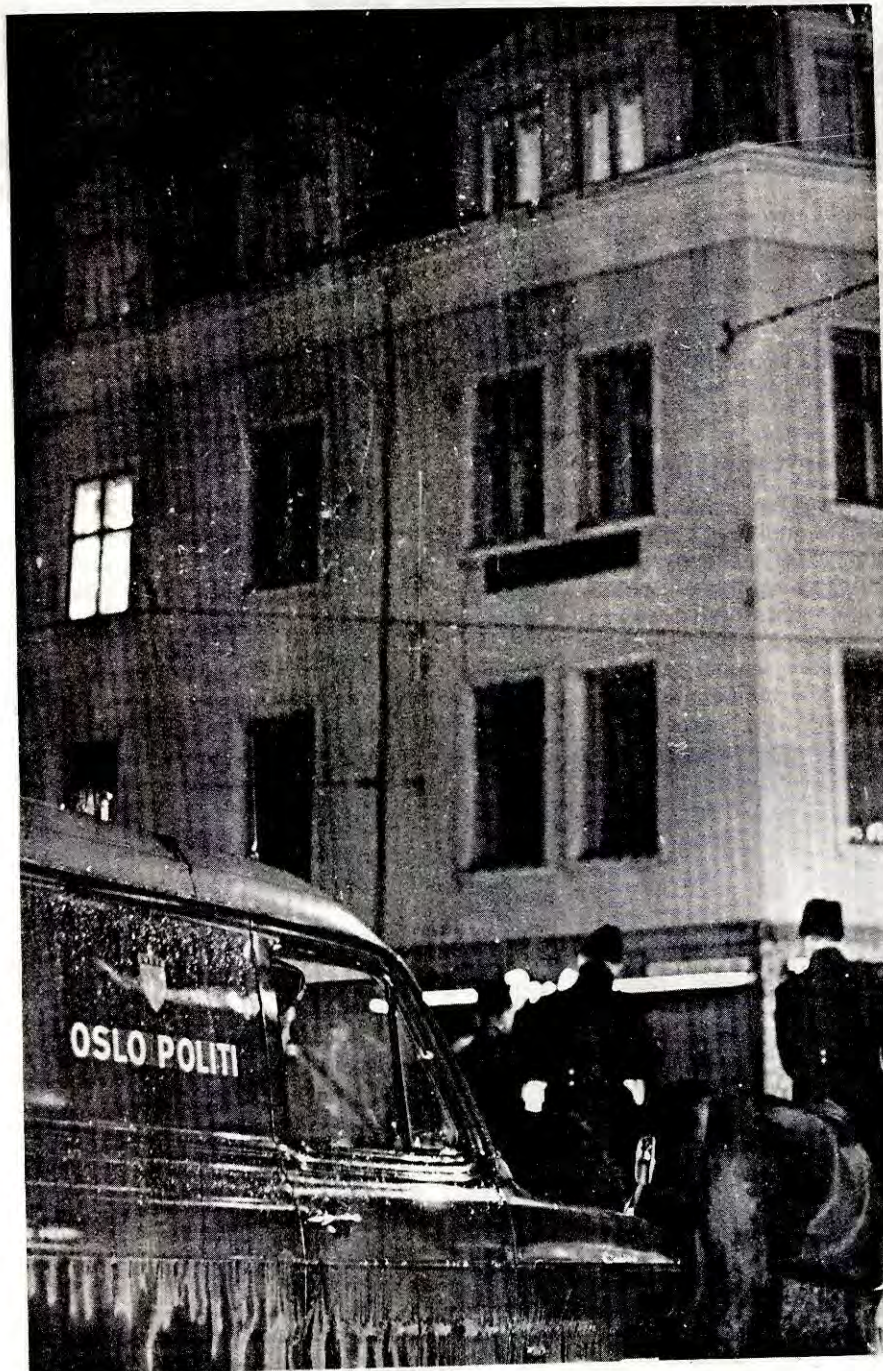
Fem kvarter etter ble det opplyst at demonstrasjonen var fredelig og tre kvarter gjensto av markeringa. Politiet ga demonstrantene 10 sekunder å fjerne seg på. Deretter gjøv de på med hester, ridepisker og ikke minst langkøller som ble svingt med livsfarlig kyndighet. Folk ble naturligvis skremt av denne politivolden som var atskillig hardere enn den som er sett tidligere. Politiet konsentrerte seg om slag etter hodet, lysken og over nyrene. En del jenter ble spesielt utsatt for hard medfart. Og politiet ble nødt til å avvæpne to av sine egne folk som var ekstra harde mot to jenter. Demonstrantene ble jagd med svingende køller bak seg nedover hagen og over stakittgjerdet. Dagbladet skriver at de fra veien bare hørte dumpe kolleslag og skrik.

Nede på veien samlet storparten av anti-imperialistene seg bortsett fra en liten gruppe som ble drevet ned mot sjøen. Disse gikk så i samlet orden tilbake til byen hvor det hele ble oppløst. Flere hadde fått kutt i hodet og blødde. Det var et hell at politivolden ikke påførte folk mer alvorlige skader.

Onsdag 16. februar ble det gjennomført et demonstrasjonstog med 1000 deltakere mot Saigon-juntaen. Det hele forløp fredelig i påsyn av 300 politifolk.

ABSOLUTT FREDELIG

Det er viktig å understreke at aksjonen ble gjennomført med absolutt disiplinert holdning fra demonstrantenes side. Ikke et hår ville blitt krummet på noens hode, ikke et ord med antydning av hets skulle sies til politiet. Det hele ville ha forløpt absolutt rolig hvis ikke politiet var blitt

Stort oppbud av politi passet på Saigon-kontoret i Pilestredet under demonstrasjonen etter Bygdøy-aksjonen

kastet inn med sine brutale metoder.

Få eller ingen av de ordinære avisers omtale tok for seg den politiske bakgrunnen for aksjonen og dens ikke-voldelige karakter. VG hengte seg mest opp i at blomstene i hagen ble tråkket på, og at gjerdesprosser røk. Men de tenkte tydeligvis ikke på at dette ville ha vært unngått om politiet hadde holdt seg rolige.

Regjeringa fører en skjendig dobbelt-politikk. Ikke nok med at den ønsker quislingene velkommen, men den svarer med køller og vold mot folk som drister seg til å drive opplysningsvirksomhet om Saigon-juntaens natur på en fredelig måte. Begrepet demokrati skrumper inn for regjeringa Bratteli, og blir hva det hele tida har vært: et koseord på 17. mai-fester. Synes forresten ikke regjeringa selv at dialogen med folkeopinionen blir noe ensopret når den må føres med køllenes språk?

Protest-demonstrasjonen mot Saigon-legasjonen samlet mange

La ikke Saigon-legasjonen få fotfeste i Norge

Mandag 14. februar samlet 500 anti-imperialister seg til en fredelig demonstrasjon utenfor Saigon-legasjonen på Bygdøy. For å få demonstrantene bort brukte politiet vold av en karakter vi ikke tidligere har sett. Dette var altså de ansvarlige myndigheters svar på en fredelig demonstrasjon. Det er ingen tilfældighet at svaret kom i form av langkøller som ble håndtert på en livsfarlig måte. For å skjønne denne reaksjonen er det nødvendig å gå nøye inn på de politiske omstendighetene omkring opprettelsen av Saigon-legasjonen i Norge.

SAIGON-JUNTAEN – ISOLERTE QUISLINGER

Nixons politikk i Indo-Kina har hele tida vært å få samarbeidsvillige vietnamesiske landssvikere til å føre krigen på slagmarken. Denne politikken fikk sitt avgjørende dødsstøt under Laos-invasjonen våren 71. Marionettestyrenes nederlag var større enn de mest pessimistiske amerikanske spådommer.

I Indo-Kina er FNL og frigjøringsbevegelsene i Laos og Kambodsja på offensiven både militært og politisk. Massiv oppslutning fra de brede lag av folket viser at det er folkets interesser deres kamp ivaretar. Dette gjenspeiler seg i det politiske klima i Saigon. Det skulle være godt nok dokumentert at Saigon-juntaen står for de mest grusomme fengsler og for

internering av landsbybefolkningen i konsentrasjonsleire. Dette blir klarere og klarere også for politikere i Saigon som tidligere stod på juntaens side eller ikke tok standpunkt. Samtidig som PRRs og FNLs rettferdige kamp vinner forståelse, blir det klart at PRR og Saigon-juntaen er uforsonlige motsetninger. I denne situasjonen er det at Saigon-quislingene blir

Gardister med FNL-flagg er blitt et vanlig syn i antiimperialistiske demonstrasjoner

mer og mer isolert.

Det samme er i ferd med å skje i resten av verden. Folk flest fordømmer USAs krigsføring i Indo-Kina, og deres aggresjonsredskap – Saigon-marionettene. Deres framferd overfor vietnameserne har vist at de er landsforrædere og intet mindre.

Vi kan ikke vente annet i denne situasjonen enn at de er nødt til på en eller annen måte å øke sin prestisje, vinne tilhengere for sin politikk. Til dette bruker Saigon-quislingene Norge som springbrett. Norge har nylig anerkjent Nord-Vietnam og de ønsker samtidig å motvirke dette. Saigon kan neppe vente å få opprettet nye diplomatiske forbindelser og ønsker dermed å styrke dem de har og særlig de som er truet.

Norge opprettet sine diplomatiske forbindelser med Saigon i 1960. Det var i hovedsak norske skipsfartsinteresser som sto bak. Forbindelsen har hele tida vært dårlig, gjennom sideakkrediteringer fra henholdsvis Thailand og Vest-Tyskland.

HVEM ER SAIGON-JUNTAENS ALLIERTE I NORGE?

Vi skal omhyggelig merke oss at framstøtet om utvidet representasjon her i landet også vant gehør i enkelte kretser. Det var selvsagt Torbjørn Jelstad, generalsekretær i den reaksjonære foreninga »Norsk-Vietnamesisk forbund».

Den norske Creditbank som har store interesser i Sør-øst-Asia, samt andre med

(Forts. neste side...) 9

Senter- ungdommen støtter PRR

Intervju med John Aage Gjestrum, formann i Senterungdommen ved Gudbrandsdal Gymnas:

— *Hvilket standpunkt har Senterungdommen i Vietnamspørsmålet?*

— Senterungdommen regner PRRs sjupunkt-fredsforslag som eneste realistiske grunnlag for fred i Vietnam. USA må betingelsesløst oppgi hele sitt engasjement i Vietnam og resten av Indo-Kina. Vi må gi vår støtte til det vietnamesiske folk, selv om det samfunn de ønsker å bygge i det ytre ser anderledes ut enn vårt eget.

— *Hvilken stilling tar du som lokallagsformann i Senterungdommen til SOLKOM og deres vietnamarbeid?*

— SOLKOM gjør et verdifullt arbeid når det gjelder å gi det norske folk et rett bilde av hva som skjer i Vietnam. Uten den motvekten til den USA-vennlige propagandaen vi daglig blir utsatt for gjennom massemedia, ville det være vanskelig for den norske opinion å få en rett oppfatning av de faktiske forhold i

Vietnam. Et godt eksempel på NRKs »objektive» dekning av konflikten, er måten de presenterer nyhetene på. Nyheter fra amerikanske pressebyrå blir innledet med f. eks. UPI melder, mens nyheter fra motsatt hold blir innledet med f. eks. FNL hevder. En skal altså kunne stole mer på amerikanerne enn FNL.

— *SOLKOM går inn for parolene »Bekjemp USA-imperialismen» og »NATO ut av Norge». Strider ikke disse parolene med Senterungdommens offisielle syn?*

— Nei. Det er umulig å se USAs engasjement i Vietnam isolert som bare et beklagelig feilgrep. Det er et ledd i den aggresjon USA i dag driver mot alle verdens fattige folk. Den amerikanske imperialismen truer i dag hele verden, og siden det er USA-imperialismen det vietnamesiske folk i dag kjemper mot, må det anti-imperialistiske og anti-kapitalistiske arbeidet knyttes til vietnamarbeidet også i Norge.

Ved Nato-medlemskap støtter Norge USAs aggresjon, samtidig som største-parten av det norske folk tar avstand fra USAs overgrep overfor det vietnamesiske folk. Det samme forholdet gjør seg gjeldende i tilhøvet til en annen av våre NATO-partnere, nemlig Portugal. Vi støtter MPLA og FRELIMO i deres kamp for frigjøring i Angola og Mosambique. Men gjennom NATO støtter vi Portugals undertrykking av afrikanske folk. *NATO-medlemskap stiller oss på feil side i forholdet til verdens fattige folk!*

— *Senterungdommen på Vinstra har støttet SOLKOM økonomisk. Hvorfor har Senterungdommen valgt SOLKOM og ikke Vietnambevegelsen som mottaker for sin støtte?*

— Dette skyldes først og fremst måten SOLKOM organiserer vietnamarbeidet på. SOLKOM har i dag en slagkraftig organisasjon bygd på ca. 70 aktive lokallag eller arbeidsgrupper spredt over hele landet. Dette gjør at SOLKOM i motsetning til Vietnambevegelsen har en mye

Kriminologi mot Saigon-juntaen

Allmannamøtet på Kriminologi 18/2-72 vedtok følgende resolusjon med 20 mot 0 stemmer, (2 avholdt seg fra å stemme,):

Den norske regjering har nylig anerkjent Nord-Vietnam, — samtidig har myndighetene ønsket velkommen representanter for juntaen i Saigon. Dette er å ri på to hester samtidig — en politikk vi ikke godtar!

Saigonjuntaen representerer ikke det vietnamesiske folket, tvert imot tjener den okkupasjentene — USAs sak, og er således forrædere mot sitt eget folk på linje med quislingene i Norge.

Vi krever at den norske regjering straks bryter forbindelsen med Saigonjuntaens representanter i Norge, og på den måten markerer det norske folks solidaritet med det lidende vietnamesiske folk i deres kamp mot USA-imperialismens undertrykkelse.

større slagkraft på grunnplanet. Og det er der en kan skape en opinion som vil tvinge den norske regjering til å klart innta en holdning til støtte for det vietnamesiske folk i deres kamp mot USA-imperialismen.

Vietnambevegelsen setter heller ikke vietnamkonflikten i den rette sammenheng. USA er ikke i Vietnam for »å verne vietnameserne mot kommunismen», men for å sikre sine interesser. Dette gjør at det er riktig å knytte det anti-imperialistiske arbeidet til vietnamarbeidet, og dette gjør ikke Vietnambevegelsen.

(Forts. fra forrige side...)

økonomiske interesser i samme område og krefter som støtter USAs krigføring, ønsket dem stille velkommen. De ønsket ingen blest om saka, for de visste hvilken holdning den norske opinionen hadde over Saigon-quislingene.

Ble Arbeiderparti-regjeringa en alliert?

Velkjente reaksjonære krefter ble altså Saigon-juntaens allierte i Norge, men var det også andre? Da legasjonen kom til Norge, skrev Arbeiderbladet at de ikke så med blide øyne på at dette skjedde. De henviste til den norske anerkjennelsen og sa at vi ikke kunne gjøre noe. Den svenske regjeringa hindret opprettelsen av legasjon selv om de ikke brøt de diplomatiske forbindelsene som ville vært det beste. I kontrast til uttalelsen i Arbeiderbladet står det brevet som ble sendt til Saigons charge d'affaires, hvor det heter at vi »fornyer vår aktelse osv.»

Dermed undergravde regjeringa alle sine tidligere solidaritetserklæringer med FNL og det kjempende vietnamesiske folket.

Saigon-legasjon i Norge betyr forlenget krig. Vi har tidligere vist at det er en uforsonlig motsetning mellom PRR, det vietnamesiske folket og på den andre siden Saigon-juntaen. Dette gjelder ikke bare vietnameserne sjøl, men også oss. Hvis de er for frigjøring og fred i Indo-Kina, kan en ikke stille seg likegyldig til Saigon-juntaen verken i Vietnam eller i Norge.

Dersom juntaen får fotfeste i Norge kan den gjøre framstøt mot andre land, f. eks. i Norden og erklærer de at de blir ønsket velkommen og har støtte, kan dette bety en økt levetid. Saigon-juntaen utgjør USAs viktigste aggresjonsredskap i Indo-Kina, og deres fall er en forutsetning for fred. Avgjørelsen fattes først og fremst på

slagmarken, men en politisk og diplomatisk isolasjon og fordømmelse må ikke undervurderes.

Derfor kan vi si at jo mer støtte Saigon-quislingene får i Norge, jo mer blir vietnamesernes kamp sabotert, flere patrioter ville falle, større deler ødelagt av giftmidler osv. Derfor må Saigon-juntaen bekjempes og kastes ut av landet. Politivolden på Bygdøy viser hvilken side regjeringa og de ansvarlige myndigheter har stilt seg på i den nåværende situasjonen. Det blir derfor opp til regjeringa å ta opp til alvorlig overveielse om de er villig til å ta konsekvensen av sin fordømmelse av USAs krigføring i Indo-Kina.

Kampen mot juntaen vil fortsette og en kraftig folkeopinion vil reise seg slik at det blir umulig for quislingene å oppholde seg her lenger. Avgjørelsen ligger hos oss alle.

Blå-brune elementer selger fascist-plate

Vi husker Calley — løytnanten som i mars 1968 ledet et kompani amerikanske soldater mot landsbyen My Lai (Song My) og drepte alle innbyggerne — over hundre ubevæpnede sivile.

Mens de fleste amerikanerne tok klar avstand fra den brutale framferd i Song My, var det andre som mente at aksjonen var riktig og medaljer verdt. De laget en sang — en hymne eller salme til ære for Calley. Den kom ut på plate, og på tre dager ble det solgt 154 000 av den. Til i dag er det solgt over 2 millioner

eksemplarer. Men andre ord — den er blitt varmt mottatt av dem som støtter USAs folke-mord i Indo-Kina.

Platen er ikke til salgs i norske plateforretninger. Men visse blå-brune elementer i Norge har fått tak i den og distribuerer den gjennom sine kanaler. Fascistavis ABC (som spres gratis bl. a. på universitetet på Blindern og er full av reder- og shippingannonser) anmelder platen og har trykt opp hele teksten. Innholdet er (som ventet) et klart forsvar for de grusomheter og bestialiteter Calley og hans likesinnede begår i Indo-Kina.

Drapene og mordene forsvares. Det er vanskelig å vite hvem fienden er — derfor må man skyte ned for fote. Og det har de amerikanske soldatene full forståelse for. »Det er ikke en mann blant oss som ikke har forstått det.»

USA-aggresjonen forsvares med at når de andre skyter, så må også amerikanerne gjøre det. »... den eneste loven er makt(bruk).» Spørsmålet om hvem som er angriper i denne krigen er (selvfølgelig) uten interesse for tekst-forfatterne.

De som kjemper mot krigen, blir nærmest betegnet som landsforrædere. »Mens vi kjemper i jungelen, marsjerer de i gatene. Mens vi dør på rismarkene, sørger de for at vi taper. Mens vi kjemper mot Vietcong, skriker de: 'Retrett!'»

Betegnende nok slutter sangen (salmen) med »Glory, glory, halleluja ... glory, glory, halleluja.» Kanskje det er ment som et rop til gudene etter støtte for sitt syn? De føler seg kanskje isolert her på jorden?

Norsk kjemiske hilser FNL

Landsmøtet i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund hilser det vietnamesiske folk og gir sin støtte til dets kamp for nasjonal og sosial frigjøring.

Den krigen USA gjennom mange år har ført mot Vietnam og som etter hvert også er blitt utvidet til Laos og Kambodsja, har vært preget av en hensynsløshet og en brutalitet som har vakt avsky over hele verden. USAs krigshandlinger i Indo-Kina har i første rekke gått ut over det vietnamesiske folk, i nord og i sør.

Landsmøtet i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund støtter den voksende verdensopinion som krever en slutt på USAs voldshandlinger i Vietnam.

Landsmøtet har med tilfredshet merket seg regjeringens erklæring om en anerkjennelse av Nord-Vietnam. En diplomatisk anerkjennelse er fra norsk side også en solidaritetserklæring til det vietnamesiske folk.

Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund krever at regjeringen følger opp denne linjen med initiativ for å stanse USAs krig mot et folk som kjemper for sin nasjonale og sosiale frigjøring.

Aftenposten med politisk sensur

»Aftenposten» er ikke den avis som har utmerket seg med å gjengi krigen i Indo-Kina på en riktig måte. Det er nok av eksempler å øse av, men vi skal ta for oss en artikkel fra KFUM som oppfordrer folk til å fjernadoptere barn i Vietnam.

Nærmere bestemt Sør-Vietnam, men på »begge sider av frontlinjene», heter det. Artikkelen er sendt til en rekke aviser, og sto i »Aftenposten» 18. januar. Imidlertid i sterkt forkortet utgave. Nå er det vanlig at avisene forkorter — av plasshensyn, men det er tydeligvis ikke tilfellet med »Aftenposten», da avisen bringer hele tre bilder, noe som er uvanlig mye i »Aftenposten» sett i forhold til artikkelens lengde.

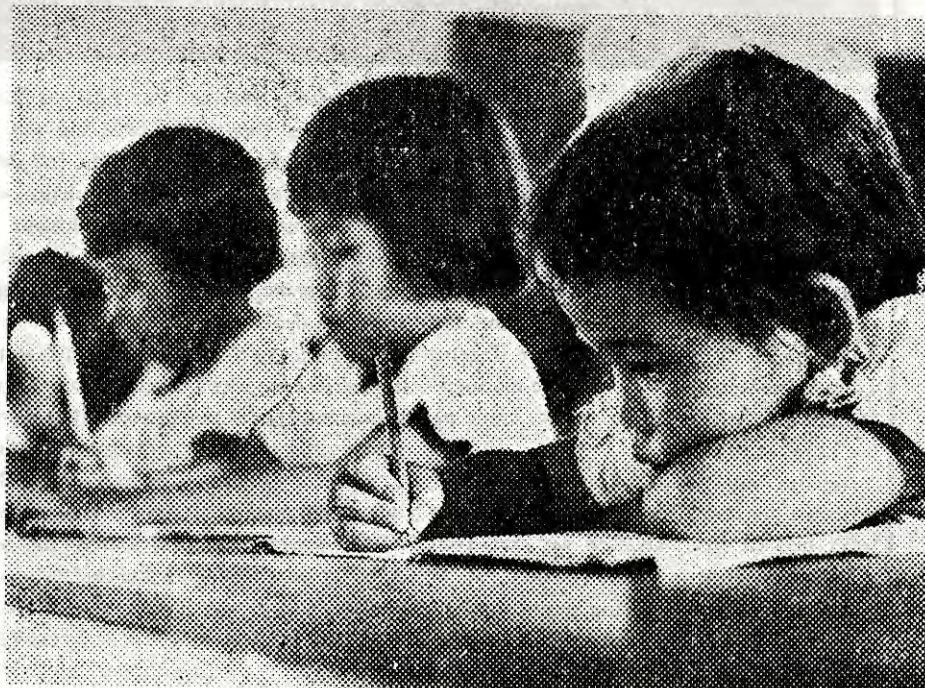
Interessant er det også å merke seg *hvilke* avsnitt som er kuttet ut. For det først en beskrivelse fra landsbyen der adopsjonen foregår — hvor en »Vietcong»-mann (les: FNL) reiser seg og takker på vegne av landsbyens foreldre for alt det Norge har gitt barna deres. Hans tre barn var alle fjernadoptert av norske faddere — mens naboens gikk og slang. Mannen ble framstilt som en aktet mann i landsbyen — faller det »Aftenposten» tungt nok en gang å bli påminnet om FNLs støtte, og at FNL nettopp er »alminnelige» mennesker?

Adopsjonslandsbyen hører til gruppen »New Life Hamlets» som inngår i Saigon-juntaens såkalte gjenreisningsprogram. Innbyggerne ble i sin tid drevet fra hus og hjem — men *årsaken* til at de ble flyktninger, og hvordan det skjedde tier »Aftenposten» klokkelig om. Men ser vi i den ubeklippede versjonen av artikkelen, beskrives dette inngående med utdrag fra Mark Lanes »Ikke bare Song My». Her får vi høre hvordan

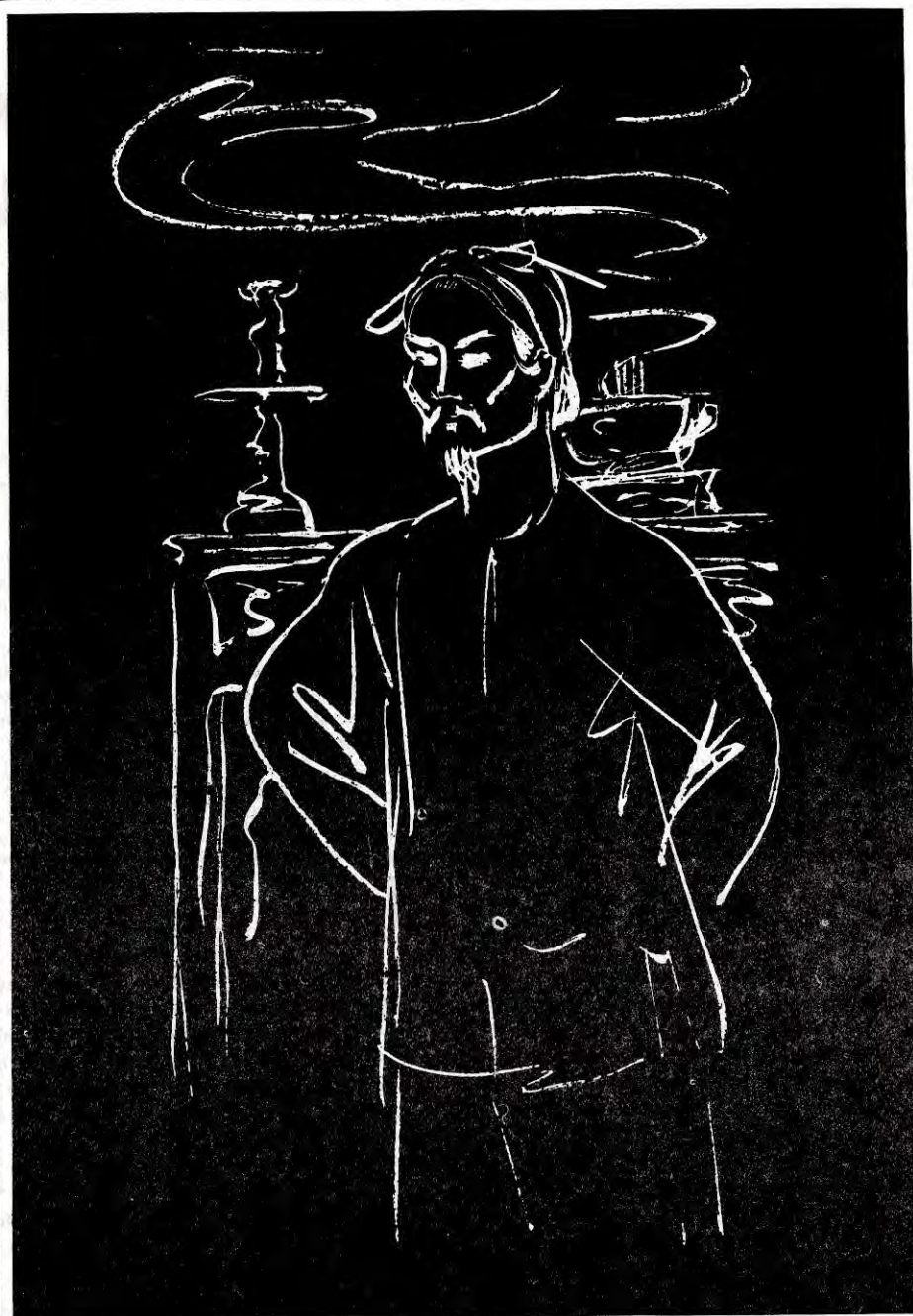
de amerikanske styrkene besluttet å radere landsbyen ut av kartet, drev bort kvinner og barn, brente den ned til jorden, sprengte i filler det som sto igjen og overstrødde alt med salt. Bare naken, brent jord sto tilbake av det som hadde vært en blomstrende landsby. De tvangsforflyttede deler nå skjebne med de andre flyktningene — antakelig over 3 millioner — som utgjør en våpenløs millionhær i samleleirer med piggtrådsperringer og vaktårn.

Det er noe haltende ved det å rope høyt om

de forferdelige tilstandene i Vietnam, at krig drar med seg ulykke osv., men unnlate å peke på årsakene til elendigheten. Satt på spissen: hva hjelper det om hele verden adopterer barn i Vietnam så lenge amerikanernes krig for hver adopsjon skaper behov for hundre nye? Humanistisk hjelp er også en god ting — men hvorfor ikke gjøre den enda bedre og yte hjelp på vietnamesernes egne betingelser? Støtt derfor aksjonen »Solidaritet Norge-Vietnam», postgiro 21 08 26

Barna i KFUM-huset : små ofre i et stort spill

BRANN

Det var blitt fullstendig mørkt. Den siste ilden etter den amerikanske napalmen var slukket. Den gamle mannen sto og så på restene etter de halvbrente mangrovetrærne. Rundt ham sto bøndene og barna fra landsbyen, og jentene fra folkehæren. Bombingene de siste dagene vakte minner til live i den gamle mannen. Minner fra terror-regimer vekket sinne og hat i hjertet hans.

Napalm var sluppet kontinuerlig over skogen i det siste. Spesielt langs stien som ledet ned til elva. Årsaken var klar: Den desperate fienden hadde funnet ut at folkehæren var på vandring gjennom mangroveskogen, til den andre siden av elva. Derfor skulle skogen brennes opp.

Den gamle mannen var blitt en brannbekjemper. Den dagen han ble overlatt dette arbeidet, hadde lederen for landsbyens militærkomite sagt til ham: »Vår jobb er å ta vare på mangroveskogen. Det er et spørsmål om liv eller død for folka her. Frigjøringshæren stoler på oss. Og jeg stoler på deg.»

Mens han sto der i mørket, lyttet til fugleskrikene over hodet sitt, knyttet den gamle mannen sakte nevene. Han følte at armene var sterke og seige fremdeles. »Jeg er ikke så gammel», mumlet han til seg selv. »Jeg skal gi de bastardene en lekse. Denne skogen, denne elva, disse fuglene – tilhører mitt folk. Det skal de få vite.»

Anh Duc.

ORGANISERING

Høstavlingene hadde delvis sviktet. Innbyggerne i landsbyen forsøkte å supplere med »vinter og vår»-avlingene. Det betydde hardt arbeid, dag og natt. Folk måtte til og med la være å feire nyttårsdagen. Men da selve innhøstninga tok til, begynte de amerikanske bombefly å angrepene på nytt, over hele provinsen.

Mens solstrålene spilte på de gylne åkrene og lufta var fylt av en tung, søtlig duft, hørtes plutselig en knuselyd, og en stor, svart gjenstand suste ned mot bakken. En gammel kvinne sprang fram, men ble holdt tilbake av en nabo: »Vil du drepe oss alle sammen med den panikken din?» Rød av sinne svarte kvinnen: »Det er barna jeg er redd for. Du har ingen, men jeg har mange.» Lederen for landsby-kooperativet kommenterte: »Vårt folk har ikke panikk. Det vi mangler er prak-

sis. Vi har ingen praksis i å organisere oss.» Etter denne hendelsen ble landsbyen organisert i mange små lag som arbeidet som en produksjonskjede med klart definerte regler. Alle barna ble tatt hand om på skolene og i barnehager, som ble utstyrt med tilfluktsrom. Veiene i landsbyen ble gravd som dype grøfter ned i jorda. Kvinnene behøvde ikke lenger å gå til markedet, alt de skulle kjøpe ble ordnet av «innkjøpslaget». Det ble utbetalt godtgjørelser til luftvern-lag og utkikksposter, for den tida de hadde tjeneste.

»Slik klarte vi oss på en bra måte», forteller lederen for landsbykooperativet. »Risen ble høstet inn, og fordelt på kortere tid enn vanlig. Til tross for bombene.»

Nguyen Kien.

EN LITEN SKUESPILLER

Jeg hadde mistet min tropp og vandret rundt i byen, stadig på utkikk etter politiet og fiender.

Plutselig, i en overfylt gate, kommer et lite barn løpende mot meg og roper: Pappa, pappa er tilbake! Mamma, kom og se!

En eldre dame og en tredveårig kvinne kom ut av huset for å møte meg. Barnet halte og dro meg inn, og spurte stadig om jeg hadde med en »Tet-presang».

Samtidig hvisket han inn i øret mitt: »Onkel, vær så snill å søke tilflukt i vårt hjem, politiet har vakter overalt.»

Først da forsto jeg hvorfor disse ukjente menneskene hadde gitt meg en så varm velkomst, alle skulle tro at jeg var familiefaren hjemme på perm.

Barnet sa smilende: »Jeg har skygget deg i hele dag, og jeg vet hvem du er.»

Den gamle kvinnen tittet ut på gata, lukket døra og sa til meg med lav stemme: »Bli her en stund. Det er politimenn på gata. Hvis de kommer hit skal jeg si du er min svigersønn hjemme på Tet-perm.»

Jeg forsto at denne familien hadde satt opp en hel forestilling for å redde meg fra å bli tatt av fienden.

Den lille gutten hjalp meg med å finne tilbake til troppen min. Da jeg skulle dra, begynte han å gråte.

Jeg prøvde med en spøk: »Du lurte folk godt, småen. Når Saigon blir frigjort, er jeg sikker på du blir skuespiller.» Barnet måtte le, med tårene fremdeles i øynene.

Nguyen van Khai.

Et besök i en frigjort landsby

Månen kom opp bak den frodige alleen som fulgte det uttørrede elveleiet. Dette elveleiet skilte det fiendeokkuperte området med militærposter fra den frigjorte landsbyen An Thanh Dong.

Min kvinnelige ledsager pekte i retning av alleen og sa: »De trærne er de eneste som er igjen i dette området. Fienden har latt alleen bli stående for å lure oss, men vi lar oss ikke lure; vi har vår egen veg.»

»Og den er vel trygg, går jeg ut fra.»

»Både ja og nei. Den er trygg fordi ikke fienden kan oppdage den og ta oss i bakhold. Men den er utrygg hvis vi ikke kjenner til geriljaens tegn, for da kan vi komme til å trå på miner eller vepsebol.»

Ordet »vepsebol» minte meg om et møte jeg en gang hadde med tre Saigon-soldater på et sykehus. De hadde falt som offer for vepsestikk, og deres oppsvulmete ansikter gjorde krav på medisinsk behand-

ling i svært lang tid. De fortalt meg om nærkampen med vepsene med en blandet følelse av overraskelse og beundring. Kompaniet hadde tømt alle magasinene uten å bli kvitt de to plagsomme vepse-svermene. De ble drevet ut i en elv med svermene som en hale etter seg og hver gang de stakk hodet opp av vannet for å trekke pusten, var vepsene frampå og stakk dem. Slik gikk »kampen» i timesvis inntil soldatene flyktet fra det hele...

Månen sendte sitt melkehvite lys over de uendelige rismarkene. Min ledsager gikk foran meg med en M16 i hånden. På veg over en øde eng gikk hun et øyeblikk til siden og smøg hånden inn i et tornet bambusgjærde. Der så jeg fire vepsebol som var omhyggelig kamuflert. Vepsene fløy fram og tilbake. Hun pekte mot en hytte på den andre siden av elveleiet og sa: »Der bor 'vepsehærens' 'politiske'

kommissær.» Han blir kalt »Fiolinspilleren Tu», for han har ikke bare håndlag med vepsene. Han mestrer også fiolinen på en ypperlig måte. Det avholdes ikke en festaften i landsbyen uten at han gleder oss med sin musikk.»

Formannen i landsbykomiteen tok imot oss i sitt sivdekkede hus. Dagen før, fortalte han, hadde de holdt avskjed med 100 unge kvinner og menn som skulle slutte seg til frigjøringshæren. Landsbyen kunne nå skyte av å ha mer enn ett kompani med frigjøringsssoldater.

Vårt intervju med formannen i kommunen ble stadig vekk avbrutt av besøkende: en kom i anledning gjenfylningen av bombekrater, en annen var interessert i oppbyggingen av en fødestue for Landsby nr. 3, en tredje ville diskutere morgendagens planer for fraktingen av ris. Hver av de besøkende opptok bare noen få minutter av hans tid. Jeg fikk ikke tak i alt det de snakket om, men av bruddstykker forsto jeg hvordan landsbybefolkningen var herre over sin egen skjebne.

Neste morgen fulgte jeg formannen til Landsby nr. 3. Innhøstingen var i full gang. Dusinvis av båter var samlet ved landgangen før daggrv. Sa u, Bondeforbundets sekretær, kom opp fra en søkklastet båt med ris for å hilse på oss. Han fortalte at åtte grupper kvelden før hadde høstet inn åtte hektar ris, og at han nå måtte få tak i en mengde nye båter for å få risen inn i tide.

Landsbyen liknet mest av alt en bikube. Alle så ut til å ha det travelt, og ris var det overalt: på markene, i elveleiet, på gårds plassene og i bøndernes hjem. Alle så fornøyde ut. Barna klynget seg til de unge frigjøringsssoldatene som var kommet dit for å hjelpe til under innhøstingen. »Så dyktige de er», sa en gammel kvinne, »de sloss godt og viser stor dyktighet i alt de gjør.»

An Thang Dong har vært fritt i 3–4 år

(Forts. s.23)

FISKEN I VANNET

I Vietnam så lever FNL blant folket
på samme måten som fisken i vannet
Derfor kan USA
aldri stoppe folkets motstandskamp
For hvor enn vannet er
følger fisken med.

USAs krigsmaskin vet
at den har hele folket imot seg
vet at FNL har støtte i hver by
At for hver avling som reddes
går en del til geriljaen
Og i hver bondes hjem fins et gevær.

For å skille gerilja-hæren fra folket
sperret de bondene inne i byer
med væpnede vakter og gjerder av piggråd
De trodde at det
kunne stoppe folkets motstandskamp
Men hvor enn vannet er
følger fisken med.

og piggråd kan klippes over
av folk som nekter å bli undertrykt
Da bare noen år var gått
var alle landsbyer frigjort
Så USA måtte skifte sin taktikk

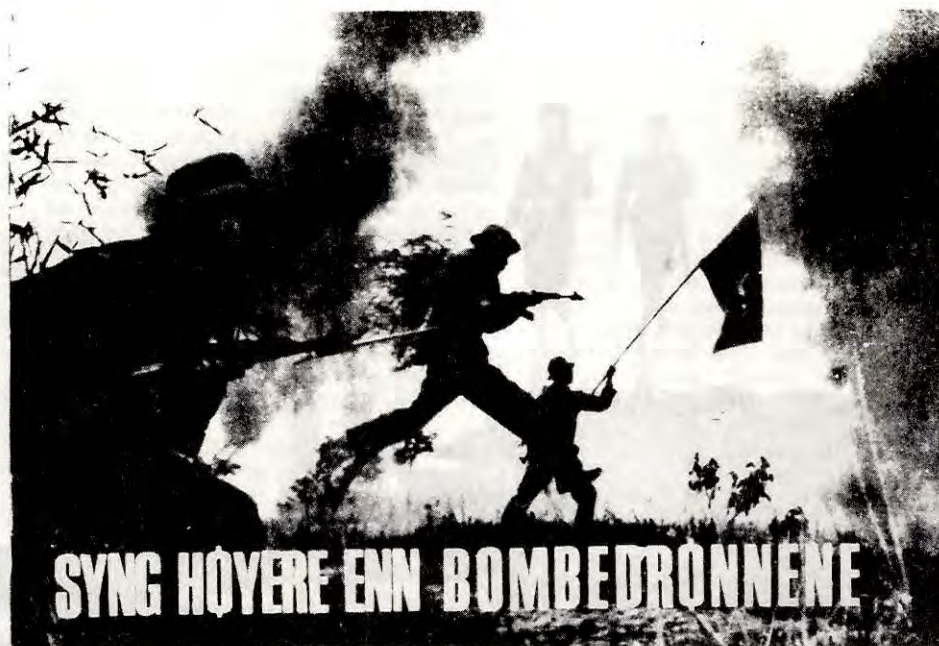
De sprøytet ut gifter over bondenes marker
og kastet ned bomber på deres hus
Drevet av sult flyktet folket til byen
De trodde at det
kunne stoppe folkets motstandskamp
For hvor enn vannet er
følger fisken med.

Der samlet de ihop
alle flyktningene i leirer
trodde at de hadde dem under kontroll
Men blant folk som undertrykkes
fødes alltid motstand
som i leiren utafor Da Nang.

Der smuglet geriljaen raketter til leiren
som siden ble avfyrt av flyktninger der
så USAs flyplass ble bombet i filler
Ingenting
kan stoppe folkets motstandskamp
For hvor enn vannet er
følger fisken med.

Mange av dem som flykter
drives til slummen i Saigon
lever under terror og i fattigdom
Men selv der vokser kampen
slik at USAs soldater
Aldri våger seg ut av sin egen leir.

Selv om USAs krigsmakt ikke skyr noe middel
og bruker de mest brutale metoder
vil deres tap stadig bli større
Ingenting
kan stoppe folkets motstandskamp
For hvor enn vannet er
følger fisken med.

I dette heftet har vi prøvd å samle sanger og dikt om kampen i Vietnam til bruk i solidaritetsarbeidet i Norge.

Malet med heftet er å forbedre arbeidet i fronten, gjøre møter mer levende trekke folk til stands, fornye propagandaen – flette viser og dikt inn i det politiske arbeidet slik de gjør i Vietnam. Hovedvekta har blitt lagt på stoff som kan b r u k e s, »litterær verdi» har vi sett mindre på.

Resultatet har blitt et hefte der bidrag fra amatører står side om side med kjente progressive dikt og sanger fra Norge og Vietnam.

DET ER IKKE NOK Å KJØPE DETTE HEFTET – OG LESE DET EN GANG. BARE VED Å BRUKE DET, KAN EN STØTTE DET VIETNAMESISKE FOLKETS FRIGJØRINGSKAMP OG DRIVE DET ANTI-IMPERIALISTISKE ARBEIDET I NORGE FRAMOVER!

KULTURHEFTE

Støtt aksjonen
»1/2 million til PRR»
SOLIDARITET NORGE-VIETNAM
POSTGIRO 21 08 26

Kvinner i Vietnam

Kvinnens aktivitet og deltakelse i kampen i Vietnam har vært bestemt av på den ene siden ønsket om å frigjøre landet fra fremmed vold og herredømme og på den andre siden å frigjøre seg selv som kvinner. De har opplevd at det er to ting som henger nøye sammen; at frigjøring av kvinnen er en forutsetning for nasjonal frigjøring og omvendt.

Forholdene i Vietnam under den franske kolonitiden var spesielt dårlig for kvinnene. En kvinne fra DRV forteller til det svenske tidsskriftet «Kommentar»: »En kvinnelig fabrikkarbeider fikk en tredjedel eller halvparten av en manns lønn for samme arbeid. Når hun ble gravid, ble hun kastet på porten. Og om hun hadde et spebarn, fikk hun ikke gå hjem å amme det. De kvinnelige arbeiderne måtte amme sine barn i fabrikkens selv om det var strengt forbudt. De kvinnelige jordbruksarbeiderne gjorde slavearbeid for jordeierne. De fikk så lite av grøden at det så vidt holdt til henne selv og barna. Kvinnens arbeid regnet man

ikke med. Det ble sagt at hun »hjalp sin mann». I byene krevde kvinnebevegelsen høyere lønn og 15 dagers permisjon etter en fødsel. De kjempet sammen med arbeiderne, sine menn og brødre, for å forhindre industrilederne fra å avskjedige dem. Sjefen kunne avskjedige hvem som helst når som helst for å få billigere arbeidskraft. Dette, på alle måter å være utsatt for utsugning og ydmyking, gjorde at hatet mot utsugerne, de franske koloniherrerne, økte. Det forklarer hvorfor vårt folk deltok i revolusjonen og kunne seire i 1945.»

FORANDRET SITUASJON

Den vietnamesiske revolusjon har i høy grad vært kvinnens. De nord-vietnamesiske kvinnene utgjør den gruppen som under de siste 20 årene har fått sin situasjon mest radikalt forandret. Grunnlaget for bedre kår for kvinnene ble formelt lagt i 1945 da den Demokratiske Republikken Vietnam ble utropt. En ny

konstitusjon ble da utarbeidet som ga kvinnen lovfestede rettigheter som ikke skilte seg fra mannens.

Oppdelingen av landet etter Genevekonferansen i 1954, og amerikanernes innsetting av Diem som president i Sør-Vietnam, ble et tilbakeskritt for kvinnen i sør. For dem ble det ekstremt vanskelig å utvikle kampen for sine rettigheter under et styre som ikke bare neglisjerte kvinnens krav, men også størstedelen av befolkningens rettmessige krav. Deres veg ble igjen å gå sammen med mennene i kamp mot felles undertrykker.

For kvinnen i Nord-Vietnam var situasjonen en ganske annen. Hun levde i frihet under en demokratisk valgt regjering og hadde formelt sett de samme rettighetene som mannen. Likevel har det ikke alltid gått like glatt med den mentale omstillingsprosessen hos mannen. Selv om Nord-Vietnam ble fritt ga ikke kvinnen opp kampen for likestilling mellom kjønnene. Kvinnen er ikke fri før det er blitt en selvfølge å se henne i tradisjonelle

»Green Berets»

i

norsk skolebok

I disse dager distribueres ei ny lærebok med klart fascistisk og imperialistisk-vennlig innhold. Boka som inneholder engelske og amerikanske tekster til bruk i gymnasetts første år og tilsvarende trinn, heter CROSS CURRENTS I og er redigert av Lars Aslaksrud. Under dekke av begreper som »nøytral», »objektiv» og »upartisk» ble boka godkjent av Kirke- og undervisningsdepartementet i juli 1970.

Vårt eksempel er hentet fra side 181. Vi treffer en langhåret college-student som forteller om en bussreise der han ble sittende ved siden av en soldat. »... denne soldaten så ut som stjernen fra en Hollywood-film. Han hadde store renskårede trekk og så godt ut i uniformen. Da la jeg merke til medaljen og den grønne bereten. ... Han var en av hærens elitetropper, The Green Berets.»

Etter hvert begynner disse to å snakke med hverandre, og vi får inntrykk av at militær-

tjeneste i Vietnam er noe av en hestekur for amerikansk ungdom – spesielt de med fett hår, lærjakke og mistillit til forsvaret. Vi tror det stigende antall deserteringer, ordrenekting og mord på amerikanske offiserer er bevis på det motsatte.

Samtalen fører til at studenten innser nødvendigheten av å bekjempe FNL. Blant annet følgende utsagn fra soldaten virker overtalende: »Forstår de (det amerikanske folket) ikke hva Viet-Cong ville gjøre dersom de fikk makta. Jeg har sett landsbyer etter at de har vært der. Hvorfor forstår ikke folk hva som egentlig foregår?» Folk forstår nok. Anti-krigsdemonstrasjonene i USA forteller det.

En slik artikkel bør ikke forbigås i taushet rundt om på skolene. Ta artikkelen opp til diskusjon i klassen og bruk den til å styrke et organisert solidaritetsarbeid for folkene i Indo-Kina!

mannsposisjoner. Nord-Vietnam har langt på veg lyktes. Av representanter i nasjonalforsamlingen var i 1971 125 av 420 kvinner, mens forholdet i 1946 var 10 av 403. I skolen og andre institusjoner gjør en tilsvarende tendens seg gjeldende. Siden 1961 har kvinnen rett til 4 måneders permisjon med lønn under svangerskapet.

PROSTITUERTE

I Sør-Vietnam er ikke kvinnesituasjonen like enhetlig som den kvinnen i Nord-Vietnam opplever. I Saigon var det i 1968 70 000 prostituerte og 40 000 kvinner og barn som var tvunget til et liv som tiggere. Vi kan regne med at tallene i dag er atskillig høyere etter som folk stadig blir tvunget inn i byslummen av USAs ødelegelsesaksjoner ute i landet. På den annen side og som en reaksjon på denne elendigheten finner vi kvinner som aktivt går inn for frigjøring av landet og kvinnen selv. Vi finner dem bl. a. i »Kvinneforbundet for Frigjøring av Sør-Vietnam», en organisasjon som er medlem av Sør-Vietnams Frigjøringsfront. I byene har opptil 100 000 kvinner deltatt i en enkelt demonstrasjon. Ute i de frigjorte områdene er kvinnen med i frigjøringsbevegelsen på tre fronter: 1. I politisk kamp, 2. I væpnet kamp, 3. Ved deltakelse i produksjonen.

FRITT LAND

For å være forberedt til den dagen USA er drevet ut av landet har FNL satt opp et politisk program for et fritt Sør-Vietnam hvor også kvinnesituasjonen blir behandlet. Programmet fastslår bl. a. at kvinner har de samme politiske, økonomiske, kulturelle og sosiale rettigheter som menn, og at kvinnelige arbeidere og ansatte får to måneders betalt tjenestledighet før og etter en barnefødsel.

»Kvinneforbundet for Frigjøring av Sør-Vietnam» støtter FNLs politiske program og er overbevist om at dette programmet i stor grad vil være medvirkende til landets frigjøring og kvinnens emansipasjon.

Vietnam – pröveklut for voksende økonomisk imperialisme

»Vietnam er ikke blitt ødelagt av krigen. På enkelte områder er landet snarere blitt styrket. Det er riktignok korrekt at mange av innbyggerne er blitt flyttet fra sine hjem, men andre har fått seg nye yrker og ferdigheter som vil bli verdifulle for den voksende økonomien i etterkrigsperioden. . .»

Det er David *Lilienthal*, USAs spesielle rådgiver i etterkrigsutvikling i Vietnam som presterer disse ordene – som med et godt norsk ord må betegnes som reint vrøvl.

»Vietnam er ikke blitt ødelagt av krigen», sto det å lese. Er virkelig *Lilienthal* så naiv eller blind at han ikke forstår at en bombemengde flere ganger større enn hele mengden i Den andre verdenskrigen setter spor etter seg? Vi trenger ikke å si mer.

»Mange er flyttet fra sine hjem. . .» Utvilsomt. Atskillige hundretusener men-

nesker er tvunget til byenes slum for å slippe å bli bombet i hjel. Helt siden franskmennenes kapitulasjon for snart tyve år siden, har USA stridt med å vinne kontrollen over landsbygda. Og har aldri greidd det. Johnson forsøkte med intensive bombing og troppeinvasjoner. Harvard-professoren Samuel P. *Huntington* var en av hjernene som utformet strategien for Vietnams »modernisering». »Den USA-støttede byrevolusjonen (dvs. folks flukt fra bomberegnet, red. anm.), har brakt landbefolkningen inn til byene. Videre er denne prosessen med »tvungen urbanisering» bare en akselerasjon av Vietnams »moderniseringsprosess», presterte *Huntington* å si og viste til at bybefolkningen i Vietnam økte fra 15 til 50 prosent fra 1965 til 68, og ligger nå på rundt 60 prosent. Håpet er at denne »tvungne urbanisering» drevet fram av »direkte anvendelse av mekanisk og konvensjonell makt» (bomber, artilleri, napalm, avlønning, kjemisk krigføring, helikopter-raider) vil undergrave FNLs sterke stilling på landet – med jordreformer og gjenreisning av et fritt Sør-Vietnam.

FADDERSKAP

Den tvungne urbaniseringen med USA som fadder har til hensikt å gjøre den overlevende befolkningen demoralisert, oppsplittet og villig til å underkaste seg politistatens kontroll på den ene siden, og muliggjøre en politisk manipulering på den andre siden. Selv om amerikanerne hevder at dette har lyktes i stor grad, vet vi at FNL har fulgt med til byene ganske enkelt i form av flyktninger. Men i seg selv er amerikanernes »distriktpolitikk» og avfolkningsbestrebelser en makaber affære.

Journalisten Don *Luce* som etter 13 år i Vietnam, ble jaget ut av Saigon-regjeringen, fortalte om dette på Krigstribunalet i Oslo i fjor:

»Det som skjedde for det meste, var at gamle mennesker, barn og kvinner, ble forflyttet til flyktningeleirer eller rundt flyplassene og i byslummene. Før de ble drevet dit, arbeidet familien sammen. Hvert medlem hadde sin rolle. Barna passet boffelen, og seinere begynte de å hjelpe sin far med ploying. Jentene og kvinnene plantet risen, og alle arbeidet sammen. Da de ble forflyttet til byslummen eller rundt flybasene, ventet noe helt annet på dem. Det eneste arbeidet de gamle kvinnene kan få, er å vaske militæruniformene til de fremmede soldatene, mens de unge pikene må arbeide i barene eller i bordeller. Barna må selge peanøtter, pusse sko eller tigge penger av soldatene – slik rives hele familiestrukturen fra hverandre.»

Og dette kaller amerikanerne for Vietnams »modernisering.

PROBLEMER

Tilstrømningen til byene har skapt problemer for USA og Saigon-juntaen når det gjelder kontroll. Blant annet har de måttet øke tallet på politifolk i Saigon fra 16 000 i 1963 til hele 100 000 nå. Og der er *minst* 100 000 politiske fanger fenslet av Saigon-juntaen – noen mener tallet egentlig er 400 000. USA er altså i ferd med å prøve å bygge opp »moderne» vestlige tilstander ved å skape store tilskudd av billig og dyktig arbeidskraft ved urbanisering (mye av denne arbeidskraftreserven er vervet i Saigon-hæren inntil videre), og ved å skape et urbant, konsumorientert samfunn.

Dette så *Fortune* klart allerede i 1966 da

USA skyter årlig inn milliarder i utviklingslandene

bladet skrev: »Et Sør-Vietnam vernet fra kommunismen har muligheten til å bli en av de rikeste statene i Sørøst-Asia.» For utenlandske monopolselskaper »er industrien i Vietnam i en ny ekspansjonsbølge, tilskyndet av et skrikende behov for dens produkter og ved høye profiler som gjør det mulig å få dekket hele investeringen innen to eller fire år.»

PLANER

Den nevnte Lilienthal vurderer også Vietnams verdi meget høyt. I mai 1968 sa han: »Mekong-deltaet i Vietnam og Kambodsja er det mest verdifulle landområdet som eksisterer i verden. Det kan ved hjelp av moderne teknikker bli gjort enormt mye mer produktiv.» I sin offisielle rapport spådde Lilienthal en to-tre års periode med gjenreisning fulgt av knapt noen høyning av brutto nasjonalproduktet fram til slutten av dette tiåret.

Til tross for at landet fortsatt skulle baseres på jordbruk, ville industrien ekspandere med høyere fart, og nøkkelen til veksten skulle være eksport-økning.

Løftet om den nye velstand hvilte selvsagt på utenlandshjelp – rundt 2,5 milliarder dollar over en tiårs-periode, og mye ville tilflytte amerikanske storselskaper. Det skulle også satses hardt på den såkalte »grønne revolusjon» med »mirakel-ris». Risproduksjonen påstas å kunne dobles – ja, firedobles under kontrollerte forhold.

Poenget ligger nettopp i uttrykket »kontrollerte forhold» – for å kunne dyrke denne mirakel-risen, kreves det nemlig innviklede tekniske anlegg med overrisling, damanlegg, pumpestasjoner og gjødslingssystemer. Den alminnelige bonde i Vietnam har ikke råd til slike anskaffelser. Den som tjener på slike prosjekter, er utenlandske entreprenører og bankene som står bak.

Det er en faktum at »mirakel-risen» faller langt rimeligere i produksjon enn de tradisjonelle metoder, i og med den voldsomme avlingsøkningen. Den alminnelige bonde som fortsatt må drive etter enkle metoder blir altså utkonkurrert, og hans skjebne blir bare en: Selge sitt land, og bli leilending for utenlandske spekulanter. Eller bli drevet til byene – for med intensiv drift lønner bare store enheter seg.

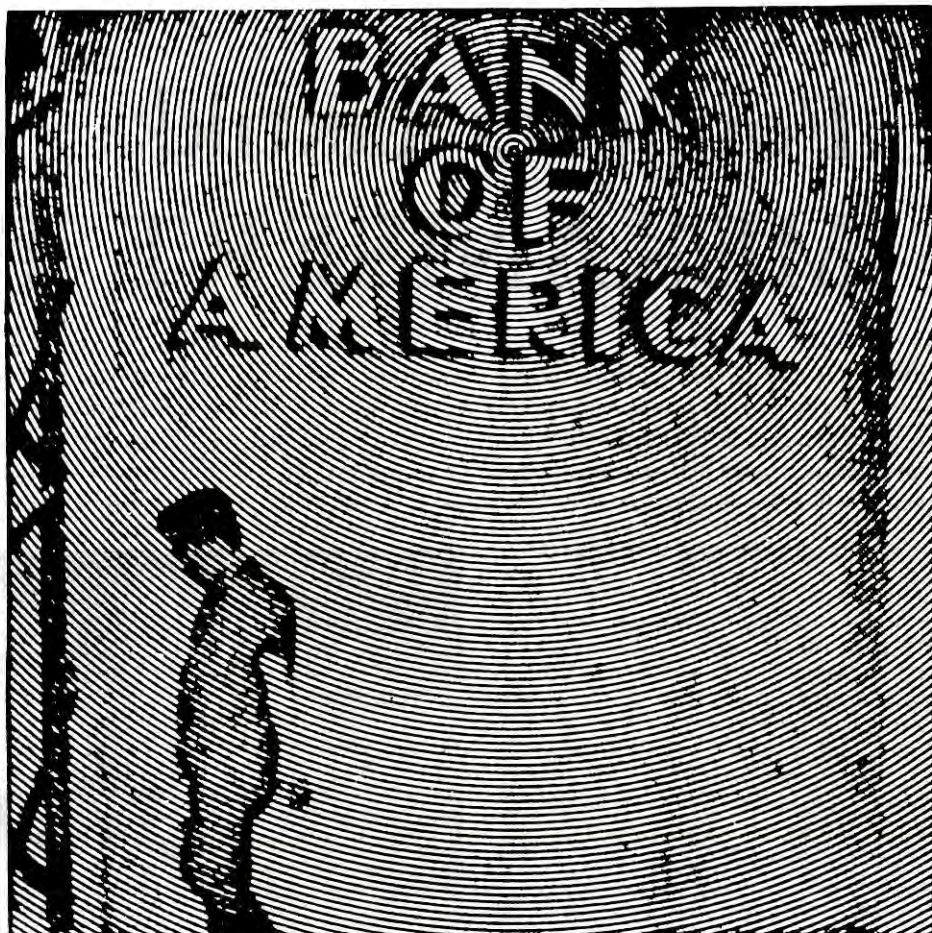
På sin side har Lilienthal prestert å si at denne landreformen »er sosialt og politisk ønskelig», men konkluderer at den kanskje ikke vil være »praktisk».

PROVEKLUTER

Lilienthals moderniseringsprogram utprøves allerede i en del av de sentrale deler av høylandet. Mønsteret er velkjent, også i amerikansk histories sammenheng: »Virksomheten fra Saigon-regjeringas side overfor de etniske minoritetene i høylandets provinser ... minner pinlig om de amerikanske pionerers handlinger overfor de indianske stammesamfunnene...», heter det i en rapport fra selvste direktøren for »The International Voluntary Service in Vietnam» (22/4–71). Stort dårligere attest kan vel et utviklingsprosjekt neppe få. En lokal leder for programmet har sagt om folkegruppene: »De må innse at de skal utnyttes.»

INVESTERINGSOBJEKT

Hva skjer så med de urbaniserte bondene som ikke vender tilbake til landet som billig arbeidskraft for den »Grønne revolusjon»? Den japanske økonom Masataka Ohta, svarer slik: »Den mest fristende siden ved investeringer i Vietnam er uten tvil det tilfredsstillende tilfanget av billig arbeidskraft. Sør-Vietnams folk er dessuten sine naboer helt overlegne når det gjelder arbeidsdyktighet.»

Økonomisk imperialism: Bank of America i Vietnam

Imidlertid skulle en tro at artikkel 22 i Saigon-regjeringas politiske konstitusjon la en demper på utenlandske imperialisters iver. Her heter det nemlig: »Arbeiderne har retten til å velge representanter for å delta i ledelsen av forretnings tiltak, særlig saker som går på lønner og arbeidsforhold.» I praksis er denne regelen en papirbestemmelse – det ville da også vært rart om noe i Saigon-juntaens konstitusjon skulle vise seg å tjene alminnelige folk. Lilienthal sier det faktisk klart nok: »... som dette vanligvis er tolket, og ut fra hensynet til mulige utenlandske investorer (les: imperialister), peker denne bestemmelse på et meget uønsket forhold mellom ledelse og arbeidere. ... For å sikre at denne konstitusjonelle bestemmelse ikke skal skremme bort utenlandske investeringer, må det gjøres klart at ... arbeiderne har rett til å organisere seg og tinge kollektivt, men ikke til å delta direkte i ledelsens beslutninger.» Organisasjonsretten virker forresten svært hul når aktive fagforeningsfolk systematisk gis sparken fra bedriftene – og Saigon-juntaen opererer ikke med retten til å streike.

MOTSTAND

Vi har hele tiden snakket om amerikanernes og juntaens planer som om de blir satt ut i livet smertefritt. Det skjer selvsagt ikke – om en motstandskamp skal kunne kalles heroisk, må det være vietnamesernes, og vi vet at den har båret frukter og at de er på offensiven. Lilienthal ser bort fra at motstanden går på konkrete politiske realiteter, og psykologiserer det hele bort med prat som »forskjellige former for xenophobia (redsel for det fremmede) har dukket opp – det kan forstås etter 20 år med krig, og at utenlandske kapitaliere er blitt noe dominerende.»

Likevel er planene at utviklingsprosjektene mer skal hvile på det private initiativ understreket – og på hovedsaklig utenlandsk kapital.

INGEN NEDTRAPPING

Vi konkluderer som vi har gjort tidligere: Nixon-doktrina er slett ikke beregnet til å nedtrappe USAs krigføring og økonomiske imperialism. Snarere tvert imot – en innser at »vietnamiseringa» bare er det siste skjema i et historisk spill for å sikre eksisterende politiske og økonomiske etableringer slik at de ikke er blitt gjort forgjeves. Nixons mageknip var en gang franskmennenes: det som det militære har sørget for å bygge, har ikke Shell, Caltex og atskillige andre firmaer villet forlate. Heller ikke de mektige menn som sørger for Nixons politiske eksistens tillate ham å gi opp – imperialistene vet å sørge for å hente profitten, heter det i Ramparts.

Nixons »vietnamiseringsprogram» vil ikke kunne lykkes da den er betinget av et regime som bare kan holdes i live ved militær assistanse. Dette er selvfølgelig upopulært blant folk, og de gjør motstand, noe som krever enda mer militærkraft, noe som åpner for enda flere ikke-militære investeringer fra utlandet, og dette gjør ikke regimet det spor bedre i vietnamesernes øyne, noe som får dem til å øke motstanden osv. ...

I virkeligheten kan imperialistenes dilemma bare løses ved total tilbake-trekking.

Forgjeves taktikk: MEKANISERT TERROR

Det er av stor betydning at så mange som mulig er orientert om hvordan amerikanerne fører sin aggresjonskrig i Indo-Kina – spesielt når en storstilt propagandaoffensiv prøver å lure folk til å tro at amerikanerne er på vei ut av Sør-Vietnam for godt. Men bak tilbaketrekkingen av bakkestyrker skjuler en annen virkelighet seg: et håp om at krigen skal kunne vinnes ved hjelp av sinnrike våpensystemer og at den sør-vietnamesiske marionettehæren skal kunne overta de funksjonene den store US-hæren tidligere hadde. I denne artikkelen vil vi ta for oss de nye våpnene og vise hvilke grusomme virkninger de har.

SYSTEMATISK BOMBETERROR

Landene i Indo-Kina er typiske jordbruksland med en befolkning som stort sett lever spredt utover store områder. Dette faktum har selvfølgelig USA-imperialistene tatt hensyn til. Flyene har sluppet sine bomber der det har vært folk samlet, uansett hvor og når. Bombene har falt over sykehus, fabrikker, og arbeidsplasser i arbeidstida, skoler mens det har vært undervisning, religiøse bygninger ved bønnetider, og landsbyer så snart det har vært folk der.

I begynnelsen ble det for det meste brukt tradisjonelle bombetyper – sprengbomber rettet mot faste mål som hus, fabrikker og broer. Disse bombene var selvfølgelig effektive til sitt formål – de forårsaket enorme ødeleggelser. Men de klarte ikke å knekke kampviljen hos det vietnamesiske folket – som tvertimot ble sterkere og sterkere. Vietnameserne gikk bokstavelig talt under jorden med sine sykehus, fabrikker, skoler og hjem. Amerikanerne innså hurtig at også andre bombetyper måtte til skulle de ha noe håp om å knekke folkets motstandsvilje. Derfor ble de såkalte »anti-personell»-våpnene utviklet. Dette er våpen som ikke gjør nevneverdig materiell skade på hus, fabrikker ol., men på dyr og mennesker volder de umåtelige lidelser.

Splintbombene er kanskje best kjent av »anti-personell»-våpnene. De består av en beholder som inneholder en mengde mindre bomber. Etter at beholderen er sluppet fra flyet, åpner den seg og sprer de små bombene over et relativt stort område. Disse eksploderer like over bakken og sprer med stor kraft massevis av enten metallsplinter, kuler av forskjellig størrelse eller små stålpiler. I den senere tid har amerikanerne begynt å bruke plastikkplinter i stedet for metallsplinter fordi plastikk ikke registreres av røntgenapparatene. De fleste ofre for splintbombene dør ikke, men lever videre med pinefulle lidelser. Særene er ofte meget vanskelig å helbrede.

En liknende virkning har en annen våpentype – »anti-personell»-minene. Dette er miner som spres ved hjelp av fly. I Indo-Kina brukes to typer – begge er på

Bildet viser en vietnamesisk pike gjennomhullet av splintene fra en »anti-personell»-bombe. Bildet ble brukt på en løpeseddel laget av arbeidere ved en fabrikk som produserer slike bomber. I teksten til bildet stod det bl.a.: »P.g.a. vår taushet har vi tillat Honeywell å lage »anti-personell»-bombene Vi krever en slutt på dette nå!»

Resultatet av en »anti-personell»-bombe.

størrelse med en tepose. Flaggermusminene slippes stort sett over de vannfylte rismarkene. Den andre typen ligner løv og er derfor beregnet for skogtraktene. Hvis man så trækker på en slik mine, eksploderer den bare trykket blir ca. 5 kg. — og dermed ødelegges foten. Barn mister som regel hele foten og nedre del av leggen. Liknende skader finner man på husdyrene, f. eks. på vannbøflene som er så viktige som trekkdyr på rismarkene.

NAPALM

Det våpensystemet som kanskje blir mest brukt i Vietnam, er napalmbombene — brannbomber som brenner med en temperatur på 700–1500 grader Celsius. »Napalm-forbrenninger vil som oftest gå dypt i huden og være spredt over store deler av kroppen. Napalmens klebeevne, den langsomme forbrenningstiden og høye brenntemperatur kan skape tredjegradsforbrenninger på alle kroppsdeler. ... Forbrenninger av denne typen vil antakelig resultere i kraftig arddannelse og deformering. ... dødeligheten som følge av pustebesvær, sjokk, væsketap og sårbetennelse vil være høy. Barn vil være utsatt for en uforholdsmessig høy dødelighet. ...» (Peter Reich og Victor W. Sidel, to leger fra Harvard).

I den senere tid har amerikanerne begynt å fylle sine bomber med hvitt fosfor — enten i ren form eller sammen med napalm. Fosfor har en mye grusommere effekt enn napalm. Forbrenningene helbrederes svært langsomt. Giftige damper som dannes under forbrenningen, forårsaker svekkelse av beinbyggingen. Det finnes ingen effektiv måte å fjerne stoffet på — når det først kommer på huden, brenner det vanligvis inn til beinet ...

Bak bruken av disse våpnene ligger en kynisk taktikk. For det første skal det vietnamesiske folket tvinges til å redusere

sin aktivitet fordi flere folk og ressurser må settes inn for å helbrede de skadede. Dessuten mener amerikanerne (iflg. egne militære skrifter) at lidelsene som disse våpnene forårsaker, vil ha den psykologiske virkning å bryte ned folkets motstandsvilje.

FNL har ennå ikke bukket under til tross for at »anti-personell»-våpnene og napalmen har vært brukt i lengre tid. De er tvertimot så sterke at hovedvekta ikke lenger legges på den militære virksomheten, men på den politiske. Og vi har sett hvilke følger det har hatt — Thieu-klikken blir stadig mer isolert.

ØKT TREFFSIKKERHET

USA-imperialismen har også utviklet sinnrike systemer for å øke bombenes treffsikkerhet. »Bomber som den laserstyrte 1000-kilosbommen, anvendes for å treffe 'umulige' mål som huleinnganger ... Mens et fly slipper våpenet, 'lyser' et annet opp målet med en laserstråle. Bomben som har bevegelige halefinner, styrer seg selv med strålens hjelp inn mot målet.» (Military Aircraft 1971). En annen selvstyrt bombe som brukes i dagslys, er kun avhengig av at det er noenlunde kontrast mellom bombemålet og omgivelsene. Under et angrep sender et lite TV-kamera i bomben det bildet »den ser» til flyverens TV-skjerm. Når bildet av målet kommer på TV-skjermen, slippes bomben. Den bruker da dette siste bildet til å styre seg selv dit den er ment.

DATAMASKINER INN I KAMPEN

Men det gjenstår enda et viktig problem: hvordan sikre seg at disse våpnene blir brukt på det rette sted til rett tid. Her prøver USA-imperialistene å nyttiggjøre seg de mulighetene som bruk av datamaskiner åpner for. Vi lar General

Truffet av napalm.

Evans, spesiell assistent i (det amerikanske) Luftvåpnets sensor-utviklingsprogram, redegjøre for et slikt prosjekt i Indo-Kina: »Jeg skal forklare litt nærmere om 'Igloo White'. Systemet opererer i Laos. Det er utelukkende luftstøttet, det omfatter ingen bakkestyrker.

Grunnelementet i Igloo White er sensoren selv, (som) ... f. eks. anbringes av hurtige fly langs forsyningsruter (Igloo White er ment å skulle forhindre frigjøringsstyrkene fra å bruke Ho Chi Minh-veien i det sørlige Laos. Vår anm.) Sensorene er dels seismiske, dels akustiske. (Dvs. de reagerer henholdsvis på rystelser f. eks. forårsaket av en »anti-personellmine» — eksplosjon og på lyder f. eks. billyder. Dersom det er spredt mange slike sensorer i et område, kan en følge f. eks. en bilkolonne fra et sted til et annet og dermed bestemme bevegelsesretningen. Vår anm.) ... aktiviseres sensorene, sendes et signal over rele-maskinen (f. eks. et førerløst fly som forsterker signalet. Vår anm.) til datamaskinsentralen ... hvor de mange data samordnes av datamaskinen. Herfra går informasjonen til etterretningsavdelingen for å bli sammenliknet med andre kilders opplysninger. Derfra til operasjonsavdelingen for å bli sendt ut til flyvåpnets kampkommando og kontrollsenter som koordinerer angrepsflyene.» (Utdraget er hentet fra vitneforklaringene fra senatsforhørene om elektronisk krigføring, nov. 1970.)

Som vi ser er dette en nærmest helautomatisert måte å føre krig på — bakkestyrker gjøres overflødige. Men er dette et tegn på styrke? Nei — vi skal være helt klar over at denne formen for krigføring tvang seg fram som et resultat av at de amerikanske styrkene led store nederlag på bakken og at en stadig voksende opinion krevde en slutt på USAs aggressive engasjement i Vietnam. For å lure opinionen trekker imperialistene ut bakketropper, men opptrapper samtidig krigen med mer og mer avansert teknologi.

DØDELIGE KJEMISKE VÅPEN

Et stort problem for USA-imperialistene er at FNL har kunnet bevege seg fritt, og at befolkningen har kunnet sikre matproduksjonen på markene. For å hindre dette har amerikanerne i flere år drevet en hensynsløs spredning av giftige kjemiske stoffer.

»Agent Blue» som brukes for å ødelegge risavlingene, er så giftig at det er forbudt til sivil bruk (f. eks. mot ugrass). Stoffet har gjort enorme skader. I 1959 eksporterte Sør-Vietnam 246 tusen tonn ris — i 1968 var det nødvendig å importere 850 tusen tonn (hvorav 90 % kom fra USA). 1/10 av risarealet er ikke lenger dyrkbart (Arbeiderbladet 31/1-72). En del av dette er ødelagt for alltid — det er hardt som stein.

Amerikanerne har dessuten sloppet tonnevis av avløvingsmidlene »Agent Orange» og »Agent White» ned over de

vietnamesiske skogene for – som militærfantomene sier – å hindre at FNL bruker dem som skjulesteder og baser. »Nesten halvparten av de viktige mangrove-trærne langs kysten er utdødd, noe som igjen har ført til sterk nedgang i bestanden av visse sjødyr som er av stor viktighet i det sør-vietnamesiske kostholdet og for landets økonomi. Det gjelder spesielt reker og kreps.» (Arbeiderbladet 31/1-72).

Bare små rester av intakt tropisk regnskog vil overleve krigen. Den vil ikke kunne gjenreises i sin gamle form fordi den er så mangfoldig og artsrik. Utryddelsen har også en annen side: Når jungelen blir avløvet, vil monsunregnet skylle bort mulden. Den stekende sola brenner jorda så den blir som tegl, der ingenting kan vokse i overskuelig framtid. 4/5 av skogen i Vietnam regnes dessuten som verneskog, dvs. den samler opp nedbørmengden og hindrer derved oversvømmelser. Når den skades – for ikke å

si utryddes – kan selv et lite regnskyll skape storflom.

Den kjemiske krigføringen har alvorlige følger for folkehelsen i Vietnam. Utryddelsen av malaria i Nord-Vietnam var en forutsetning for oppbyggingen av et relativt godt helsevesen. Malariakontrollen ble også påbegynt i de frigiorte områdene i sør, men er siden blitt vanskeliggjort av krigen. Mygglarvene som forårsaker malaria, lever i vann og finnes i store mengder i den råtnede skogen. For å fremme veksten av mygglarvene pleier amerikanerne ofte å slippe vanlige sprengbomber over forgiftet skog. I bombekraterne som dannes, samler det seg etter hvert vann, og dermed er veksten sikret.

For å bekjempe f. eks. malaria trengs medisiner. Men USA-imperialistene prøver bevisst å hindre folkets legemiddelforsyning. Dette gjør de bl. a. ved å bruke plantegifter i utstrakt grad. En rekke medisinerplanter (bl. a. mot malaria) står overfor utryddelse fordi vegetasjonen

odelegges.

Giftstoffene spres i enorme mengder: 50 000 tonn på 8 år! Amerikanerne har gjort et stort nummer av at stoffene er ufarlige for dyr og mennesker. Men hva sier vietnameserne selv? Pham Duc Nam, en sør-vietnamesisk bonde, forteller om et tre dagers angrep med

kjemiske våpen i nærheten av Da Nang, fra den 25. til 27. februar 1966: »De områder som ble utsatt for angrep, var på 120 km i øst-vest retning og på 150 km i nord-sør retning. . . I motsetning til menneskene som kunne la være å spise kjemisk skadede stoffer til mat, måtte dyrene bare spise hva som helst. De fleste fiskene i elvene ble funnet døde på vannflaten. . . De tre dagene med kjemisk angrep forgiftet snesevis av mennesker, tok livet av a. 10 og utløste en 'natus'-sykdom (med symptomer som ligner kraftig utslett) hos 18 000 mennesker.» Det finnes massevis av lignende vitneprov. En vietnamesisk lege forteller om et angrep hvor »over tusen mennesker ble skadet . . . De hadde bare pustet i den forurenkede luften, eller giften var kommet i berøring med huden. . . I noen alvorlige tilfelle fikk offrene skadet synsnerve og ble blinde. Gravide kvinner fikk dødfødte eller for tidlig fødte barn. Mesteparten av kveget som ble rammet, døde av kraftig diaré . . .».

I tillegg til det som er nevnt ovenfor, er misdannelser hos nyfødte barn et nok så utbredt fenomen. Vi kan nevne mongolisme (født åndssvak), ganespalte, manglende lukking av ryggmargskanalen og unormale lemmer. For tiden regner en med minst 25 000 barn med slike defekter i Sør-Vietnam. Da er ikke de dødfødte tatt med.

GIFTGASSER

»Vi er ikke engasjert i gasskrig. Det ville være mot vår politikk. . .» (Utenriksminister Dean Rusk, mars 1965.) Dette er en blank løgn. Gassgranater hører med til standardutstyret til den enkelte US-soldat i Vietnam. Det finnes også gassgranater beregnet for store kanoner og raketter. Det er her snakk om såkalte »opprørskontrollerende» gasser – tåregassene CS og CN pluss adamsitt (DM) som er den giftigste. USA-generalene anser dem for å være »ikke-dødelige» og »humane». Disse gassene spres imidlertid i høye konsentrasjoner – ofte ned i jordtunneler der sivilbefolkningen gjemmer seg. Dette gjør at de får en annen virkning. Et kjent tilfelle er den australske korporalen Botwell som ble sittende fast i en tunnel, der de australske soldatene hadde kastet inn tåregassgranater og røykbomber. Han døde av kvalning til tross for at han bar gassmaske! (Dette hendte for et par år siden.) En annen ting som de »humane» generalene overser, er at det finnes mange mennesker med åndedrettsykdommer som gjør at de kveles selv ved lave gasskonsentrasjoner.

En kanadisk doktor, A. Vennema, har beskrevet sine erfaringer med ofre for adamsitt (DM) mens han tjenestegjorde i

Dette er Nguyen thi Thuy, født 9/12-1969, sammen med moren som ble overrasket av sprøtende fly mens hun var på skogsarbeid i 2. svangerskapsmåned. Barnet har åndedrettsbesvær og må bøye hodet bakover for å få luft – kraniet er påfallende lite, og ørene unormalt store. Det kan, 1 år gammelt, verken krabbe eller stå og mangler reflekser – videre lider det av mongolisme.

«Vi er ikke engasjert i gasskrig. Det ville være mot vår politikk . . .» (Utenriksminister Dean Rusk, mars 1965.)

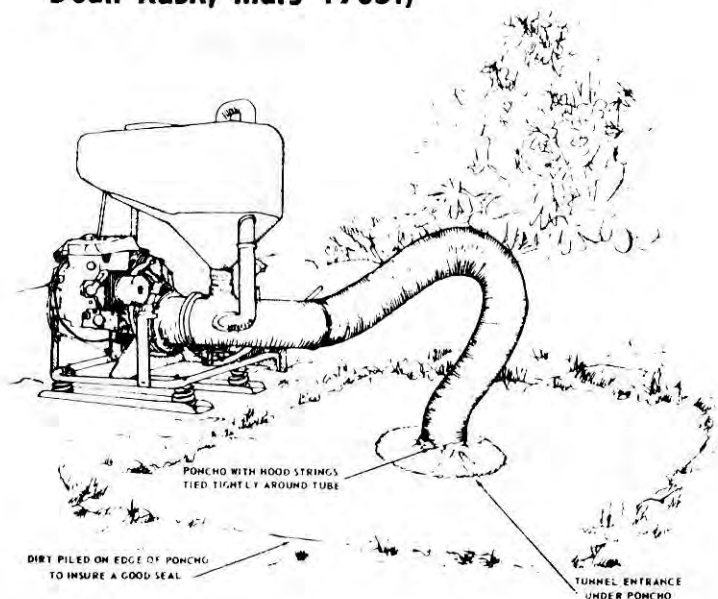

Figure 21 Use of poncho with MITY MITE to control agent disperser

Bildet viser noe annet. Det er hentet fra en håndbok i kjemisk krigføring, utgitt av U.S. Army. Det viser hvordan den kraftige, motordrevne pumpen «Mity Mite» blåser gass ned i underjordiske tunneler hvor vietnamesere søker tilflukt, og forandrer dem til gasskammer. Slike djevelske innretninger er i daglig bruk i Indokina!

provinsykehuset i Quang Ngai: «De pasientene som jeg har hatt med å gjøre, var svært syke og viste tegn og symptomer på gassforgiftning som lignet dem jeg har sett hos veteraner fra 1. verdenskrig. . . Den eneste forskjellen mellom tilfellene var at disse vietnamesiske pasientene var mer akutt syke. . .

Pasientene har feber, er halvveis i koma, er alvorlig kortpustede, kaster opp og er rastløse og irritable. De fleste fysiske tegnene finnes i åndedrettssystemet og i blodomløpet. . . Dødelighetsraten hos voksne er ca. 10 %, mens dødelighetsraten hos barn er ca. 90 %»

Så hva er generalenes tåkeprat om «humanisme» og «ikke-dødelighet» verdt? Ingenting!

PSYKOLOGISK TERRORISERING

At terror inngår i samtlige av USA-imperialismens anstrengelser for å tvinge vietnameserne til underkastelse, illustreres av den psykologiske krigføringen som ofte er koblet sammen med giftspredning, massebombing, opprensningsaksjoner etc. Etter angrepene slippes flygeblad ned som oppfordrer folk til å flytte til regjeringskontrollerte områder. Flygeblad nr. 147-66-R som brukes i Sør-Vietnam, sier bl. a.: «Som tidligere meddelt, kommer du ikke lengre til å få tid til å velge når flyene kommer tilbake for å spre død. Følg 70 000 landsmenns eksempel, . . . (og flytt!) eller bli for så å dø i lidelser. . . Alle de som blir, kommer aldri til å vite når bombene faller neste

gang. . .»

USA-strategene ser åpenbart på denne terroriseringen som betydningsfull. De har sluppet over 26 milliarder lignende flygeblad over Indo-Kina siden 1965!

GI Penger TIL PRR!

Som vi ser, gir USA-imperialistene Vietnams folk valget mellom underkastelse eller utryddelse. Men hva innebærer underkastelse? Nød. Sult. Et liv i konsentrasjonsleire.

Vietnameserne har valgt. Generasjoners erfaringer har lært dem at det eneste som kan forhindre folkemordet, er besluttsom kamp mot angriperen. Under ledelse av FNL/PRR har de gitt verden klar beskjed: De vil kjempe videre til den siste angriperen har forlatt landet.

Hvordan kan så du få vist din støtte og sympati til de kjempende vietnameserne? I disse dager pågår aksjonen «Solidaritets Norge-Vietnam, 1/2 million til PRR». Pengene går vilkårløst til PRR, og PRRs informasjonskontor i Oslo står ansvarlig for innsamlingen. Benytt muligheten og gi så det monner!

KILDER:

Dagbladet 30/11-71

Dagbladet 7/5-71

S. B. Hersh: Kjemisk og biologisk krigføring (Pax)

G. Grimmer: Herbicides in Vietnam
Vietnam Solidaritet (dansk) nr. 8-71
Kommentar (svensk) nr. 11/12 1971

Kjøp Solkom-materiell

Send meg så raskt som mulig pr. postoppkrav:

- ...Aksjonsoblater a kr. 0,10
- ...Plakat A2(to kvinner) a kr. 1,50
- ...Plakat A2(to menn) a kr. 1,50
- ...Frigjøringsfondplakat a kr 1.00
- ...Ho Chi Minh-plakat a kr. 3.00
- ...FNL-merker a kr 1.00
- ...For Vietnam 2/68 a kr. 1.00
- ...For Vietnam 3/68 a kr 1.00
- ...FV 4/68 a kr 1.00
- ...FV 1/69 a kr 1.00
- ...FV 2/69 a kr 1.00
- ...FV 3/69 a kr 1.00
- ...FV spesialnr 2/69 a kr 1.00
- ...FV 2/70 a kr 1.50
- ...FV 3/70 a kr 1.50
- ...FV 4/70 a kr.1.50
- ...FV 1/71 a kr 1.50
- ...FV 2/71 a kr 1.50
- ...FV 3/71 a kr. 1.50
- ...FV 5/71 a kr. 1,50
- ...FV 1/72 a kr. 1,50
- ...Solkom's nye Kulturhefte a kr. 2,00
- ... Glimpes of US Neo-colonialism, kr. 5.00.
- ... Vietnams Arbetarpartis historie 1930 1970. Svensk oversettelse, kr. 7.00.
- ...FV programhefte a kr 2.00

Se også baksida

(Forts. fra s.14)

nå. Spor etter krigsforbrytelser er fremdeles synlige der. Man kan se ødelagte haver og bolighus og bombekrater rundt på vegene og rismarkene. Men dypt i jorden og i folkets hjerte er der noe ubøyelig og evigvoksende som tvinger alle til å leve videre og kjempe for sitt fedreland.

På vegen tilbake fra landsbyen foreslo jeg for formannen at vi skulle kikke innom «væpsehærens» «politiske kommisær». Da vi kom dit holdt han på å stille en busk med røde roser. Han klaget over at en splintbombe fra fienden hadde ødelagt en rosenbusk på den andre siden av elveleiet, men han hadde stelt den så godt at den sto med knopper. Han la merke til at jeg viste spesiell interesse for noen veps som var på jakt etter pollen i den blomstrende busken, og han sa spøkefullt: «De ble sendt til forreste linje og fikk hjemlengsel. Nå er de kommet tilbake på besøk selv om jeg har trenet dem til å fly til fjerne egne etter mat.»

Fiolinspilleren Tus vepser har kjempet i en mengde slag mot fienden og klart å lage kaos i fiendens rekker på sin veg til blomstrende marker.

Støtt aksjonen
»1/2 million til PRR»
SOLIDARITET NORGE-VIETNAM
POSTGIRO 21 08 26

...HUE-hefte a kr 0.50
...Grunnsirkel om Vietnam a kr 4.00
Send bestillinger til
Solkom, Boks 71, Kjelsås, Oslo 4
Navn:.....
Adresse:.....

Ta kontakt med Solkom eller ei
FNL-gruppe og tegn støttmedlems-
skap.

STØTTEMEDLEMSKAP
MED ABONNEMENT PÅ FOR VIETNAM

FNL-GRUPPE

1. USA UT AV INDO KINA
2. STØTT VIETNAMSK FOLK PÅ DETS EGNE VILKAR
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN
4. NATO UT AV NORGE

navn:.....

adresse:.....

HAR BETALT KR. 30,00

DEN NORSKE SOLIDARITETSKOMITE FOR VIETNAM
Boks 598 Sentrum, Oslo 1. Postgiro 20 29 81.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ARENDAL
Liv Johansen
Gamle Songevei 115
4800 Arendal

BERGEN
FNL-gruppene i Bergen
Boks 3
Bergen Universitet
5000 Bergen

BJUGN
Willy Engvik
Fosen gymnas
7160 Bjugn

BREIVIKBOTN
Vilfred Bjonnes
9593 Breivikbotn

BRYNE
Jac Lund
4340 Bryne
DRAMMEN
Drammen FNL
Boks 1541
3001 Drammen

DROBAK
Tore Bæksten
Fjellvn 3
1440 Drobak.

EIDSVOLL
Stein Oppedal
Boks 74
2074 Eidsvoll verk

EIDSVÅG
Odd Arne Aandal
Neset Realskole
6460 Eidsvåg

ELVERUM
John Garsjø
Elverum lærerskole
2400 Elverum

FREDRIKSTAD
Liv Kristin Asheim,
Skalle,
1600 Fredrikstad.

GJØVIK
Gjøvik FNL-gruppe
c/o Boks 133
2801 Gjøvik

HALTDALEN
Asbjørn Flatberg
7487 Haltdalen

HAMAR
Hamar FNL-gruppe
Boks 441
2300 Hamar

HARSTAD
Tore Hoel
Boks 371
9401 Harstad

HAUGESUND
Knut Jarl Rødje
4265 Håvik

HEMNESBERGET
Frank Marstokk
8640 Hemnesberget

HONNINGSVÅG
Geir Gabrielsen
Prestbakvn. 5
9750 Honningsvåg

HORTEN
Odd T. Steinsholt
Sörbygt. 50
3190 Horten

HØNEFOSS
Hønefoss FNL-gruppe
Boks 96
3501 Hønefoss

KIRKENES
Lars Lydersen
Parkv. 10
9900 Kirkenes

KLEPPESTO
Bard Espelid
5300 Kleppstø

KONGSBERG
Roger Nilsen
3640 Skollenborg

KONGSVINGER
Tor Aas
Vollgt 11
2200 Kongsvinger

KRAGERØ
Ole Andre Engrav
3768 Vadfoss

KRISTIANSAND S.
Erik Lauritzen
Banehaven 2
4600 Kristiansand S.

KRISTIANSUND N.
Geir M. Fredriksen
Ulriks Olsens vei 29
6500 Kristiansund N.

LARVIK
c/o Lindstad
Grevevn. 9A
3250 Larvik

LEVANGER
Frode Kverneng
Neset
7600 Levanger

LILLEHAMMER
Lillehammer FNL-gruppe
c/o H. Lambine
Boks 105
2601 Lillehammer

LILLESTRØM
Bente Løvas
Nesgt. 24
2000 Lillestrøm

MO I RANA
Rana FNL
Boks 46
8613 Selsfors

MOLDE
Molde FNL-gruppe
Boks 346
6401 Molde
MOSJØEN
Mosjøen FNL-gruppe
Boks 272
8651 Mosjøen

MOSS
Jan Willadsen
Skolegt. 4
1500 Moss

MYSEN
Finar Haakaas
1866 Bastad

NARVIK
Brit Hoem
Maseveien 22
8500 Narvik

NESNA
Leif Elsvatn
Nesna lærerskole
8700 Nesna

NOTODDEN
Odd Bakken
Telnesgt. 1
3670 Notodden

ODDA
Peter Steen
Rodna 20
5750 Odda

OSLO
FNL-gruppene i Oslo
Boks 558 Sentrum
Oslo 1

OPPDAL
Ola Moen
7400 Oppdal
PORSGRUNN
Sissel Heitmann
Iduns vei 1
Hovenga
3900 Porsgrunn

RINGSAKER
Dag Linna
Ringsaker Folkehøyskole
2360 Ringsaker

RISSA
Roar Blomstervik
7100 Rissa

ROA
Stein Buan
2740 Roa

SANDEFJORD
Geirmund Høie
Sørby
3200 Sandefjord

SANDNESSJØEN
Tor Helge Allern
Sandnessjøen sykehus
Boks 312
8801 Sandnessjøen

SAUDA
Knut Bakken
Fløystad
4200 Sauda

SVELVIK
Knut Henning Övermo
Grunden
Vinkelvn. 5
3060 Svelvik

SKIEN
Toril Høimyr
V. Ullmannsgt. 14
3700 Skien
SKJETTEN
Jørn Takla
Solvangen 34
2013 Skjetten

SOGNDAL
Jan Erik Eide
Hybeihuset
5800 Sogndal

STRANDEBARM
Anne-Marie Oma
Fagskolen i husstall
5630 Strandebarm
STYRKESNES
Nikolai Alstadseter
8222 Styrkesnes
SVOLVÅR
Kåre Andersen
c/o Aslaug Krystad
Sivert Nilsens gt. 1
8300 Svolvær

STAVANGER
Stavanger FNL-grupper
Skagen 35
4000 Stavanger

STEINKJER
Per Dagfinn Green
7730 Beitstad

STORD
Jostein Grov
Stord Gymnas
5400 Stord

TINGVOLL
Kjetil Rørstad
Tingvoll gymnas
6630 Tingvoll
TROMSØ
Ellen Østgård
Holt
9000 Tromsø

TRONDHEIM
Trondheim FNL-grupper
Boks 2844
7001 Trondheim

TYNSET
Jorun Erstad
Tynset gymnas
2500 Tynset
VARDO
Vardo Solkom
Boks 26
9951 Vardo

VERDAL
Hans G. Kristiansen
Boks 31
7651 Verdal

VINES
Stein Lothe
Boks 37
5796 Vines

VINSTRÅ
Elling Tjønneland
Gudbrandsdalen gymnas
Elevheimen
2640 Vinstra

VOSS
Terje Olsen
Voss gymnas
5700 Voss

VAGSBYGD
Margaret Pedersen
Agder folkehøyskole
4620 Vagsbygd

OYSTESF
Oystese FNL-grupper
5610 Oystese

ALESUND
Per Inge Gromsmo
Boks 595
6001 Alesund

AMOT MODUM
Tore Nilsen
Høgli
3340 Amot Modum

ANDALSNES
Svein Tveiten
6320 Isfjorden